

DE MADAMMEN VAN DE MACADAM

komedie van Luc Kerkhofs

ROLVERDELING:

(4 D - 2 H)

WENDY:25, jongste dochter

VERA:30, middelste dochter

EVELYNE:40, oudste dochter

ROSETTE:40, buurvrouw

SLOBBY:30, illegale Kosovaar

JOHN: 40, man van Rosette, politieman

DECOR:

Sobere huiskamer met enkele vaste accessoires, o.a. tafel plus stoelen, een dressoir en een sofa met rugleuning. Boven de tafel hangt een potsierlijke luster. Er is geen Radio of TV te bespeuren. Verder hebben we een achterdeur, een voordeur, deur naar de keuken, trap naar de slaapkamers en een raam dat uitgeeft op de straat en kan geopend worden. Het gezin dat hier woont heeft het duidelijk niet zo breed.

Bij de bankoverval (in het derde bedrijf) hebben we een tuinbank met daar achter een paneel dat een muur moet voorstellen en dat makkelijk vóór het vaste decor kan geplaatst worden. Dit bedrijf kan zich ook vóór het gesloten doek afspelen.

EERSTE BEDRIJF

MAANDAG VOORMIDDAG

(De tafel staat nog gedekt van drie dagen geleden. Wendy en Vera zijn aanwezig. Wendy speelt op een elektronisch spelletje en ligt met haar voeten op de tafel. Wendy is een progressieve deugniet, is tot alles in staat en houdt van piercings. Ze neuriet met de muziek mee. Vera leest het reclameblad ondersteboven. Ze lijkt op het eerste zicht een seut, ze draagt een bril met confituurpot-glazen en kauwt steeds kauwgom. Evelyne komt binnen met emmer en dweil. Als oudste dochter is zij de baas in huis. Zij mag ietwat volslank zijn. Evelyne wil gaan poetsen. Het interieur heeft duidelijk een poetsbeurt nodig)

EVELYNE: Wie z'n beurt is 't om te poetsen...?

(Er komt geen reactie van Wendy en Vera)

EVELYNE: (pusht hen) Wie gaat de strijk doen, de vaat, de bedden dekken...?

WENDY: Waarvoor is dat nodig?

VERA: We stempelen alledrie toch, bijgevolg mogen wij niet werken.

EVELYNE: Ons Ma moest u hier eens zó zien liggen!

WENDY: Och Evelyne, ons Ma is al 10 jaar dood.

EVELYNE: En onze Pa...

VERA: (onderbreekt) En onze Pa is van den aardbol verdwenen.

EVELYNE: Okee, ik ga de strijk doen. Iemand ruimt de tafel af en doet de vaat. En iemand poetst hier. Er staat reeds haar op het spek in de pan, en de sla is al terug aan 't schieten!

WENDY: Dat is niet moeilijk, die bazar hier staat nog van verleden week op tafel.

EVELYNE: Dan wordt het hoogtijd want het is al maandag voormiddag.

WENDY: Is er al koffie?

EVELYNE: Die loopt door in de keuken. (tot Vera) Ge moet uw gazet omdraaien want ge leest ze ondersteboven! (af naar keuken)

VERA: (draait het reclameblad om) Tiens...! Ik dacht al, welke zot gaat nu op zijne kop staan om in de gazet te komen?

(Vera neemt het spelletje van Wendy over, ondersteboven uiteraard en Wendy begint in het reclameblad te lezen)

VERA: Is dat een nieuw spelleke?

(Wendy helpt haar en draait het ding om)

VERA: Merci.

(Evelyne komt terug van de keuken)

EVELYNE: Kom luieriken...! Ons Vera en ik zullen de tafel afruimen. Wendy, gij gaat de brievenbus leegmaken.

(De tafel wordt afgeruimd. Wendy leest verder in het reclameblad. Vera neemt de vier hoeken van het tafelkleed en verzamelt op deze manier alles wat op tafel staat. Ze wil ermee naar de keuken gaan)

EVELYNE: Heeft ons Ma ons dat zó geleerd...?

(Vera blaast ballonnen met haar kauwgom)

EVELYNE: En hou op met ballonnetjes te blazen. Heel het huis ligt vol met tuttefrut.

VERA: Dat kan niet.

EVELYNE: Oh nee? (inspecteert aan onderkant tafel en plukt er zes kauwgomrestjes af) En wat is dit dan...?

VERA: Dat zijn reserve voor in slechte tijden.

(Vera met vuil bestek in tafelkleed af naar keuken. Bij de deur blaast ze weer plagend een ballonnetje, dan loopt ze ongewild tegen de deurstijl)

WENDY: Ons Vera heeft een andere bril nodig.

EVELYNE: Wendy, kunt gij nu eens eindelijk de brievenbus gaan leegmaken alstublieft?

WENDY: (saluëert speels) Jawel commandant.

EVELYNE: Ik ben de oudste, dus er wordt naar mij gehoorzaamd!

(Net als Wendy de kamer wil verlaten komt Rosette binnen. Voor Wendy een reden om te blijven. Rosette hangt haar jas aan de kapstok. Zij is een volslanke conservatieve vrouw)

ROSETTE: Ge moet uw brievenbus tussendoor ook eens leegmaken. Nog efkes en ge kunt heel het huis behangen met reclame.

(We horen gerammel van potten en pannen in de keuken)

ROSETTE: Wat is dat daar in de keuken...?

EVELYNE: Ons Vera. Ze heeft ne straffere bril nodig.

ROSETTE: Ik denk dat Vera nog niks ziet met 6 brillen op hare neus.

EVELYNE: Wat nieuws, Rosette...?

ROSETTE: Ik ben gaan winkelen. Plezant met 3 kabassen aan het stuur van uwe fiets.

WENDY: Waarom gaat gij niet met de auto winkelen?

ROSETTE: Onzen John heeft enkel nen auto om in de garage te zetten. Die auto is heilig voor hem. Hij gaat ook met de fiets naar z'n werk, en staat 'm elke avond zijnen auto te poetsen.

WENDY: Zone vent moest ik hebben!

ROSETTE: Och kind, alle venten zijn hetzelfde. Is er al verse koffie?

(Vera komt met verse koffie uit de keuken)

VERA: (loert over haar bril) Dag Rosette.

ROSETTE: Dag Vera.

VERA: Ook een tas koffie?

ROSETTE: Natuurlijk.

(Vera haalt kopjes uit de kast en schenkt koffie uit, maar ze kapt die gedeeltelijk naast de kopjes)

ROSETTE: (ad Vera) Ze heeft inderdaad nen andere bril nodig. (tot Vera) Er naast is zo goed als er in, hé manneke. (kapt de inhoud van de ondertas bij in haar kopje)

EVELYNE: Ze moest al 3 jaar geleden naar de oogarts gaan, maar 't komt er niet van.

VERA: Weggegooid geld.

ROSETTE: Iemand goesting in een koekje bij zijne koffie? (tovert een pak koekjes tevoorschijn)

EVELYNE: Rosette, dat hoeft niet.

ROSETTE: Neenee, 't is voor mij dat ik 't doe. Thuis mag ik geen koekjes eten van den John.

WENDY: Ik vind dat uwen John u flink in de schaar heeft.

ROSETTE: Dat moogt ge wel zeggen. Weet ge dat ik hier niet meer mag komen van den John.

WENDY: Ge moet u zo niet laten doen, Rosette.

ROSETTE: Nu wilt 'm dat ik op dieet ga. Ik heb al geprobeerd maar 't lukt me niet.

VERA: Gaat 'm nu ook al zeggen wat gij moet eten en wat niet?

ROSETTE: Ik moet elke avond op de weegschaal gaan staan. Och manneke, dat is affronterend hé. En dan schrijft hij mijn gewicht in z'n boekske en dan maakt hij daar op 't eind van de week zo'n grafiekske van. (trekt een willekeurige lijn naar boven) Ik ga er nogal een gat uit. 't Is elke keer zo'n trapladderke dat 'm tekent. (speelt tussendoor koekjes naar binnen) Hier, pak er ook maar eentje. Brood kost ook geld. Als den John over mij klappt is 't altijd van onzen dikke dit, onzen dikke dat...!

EVELYNE: En wat zegt gij dan?

ROSETTE: Dan antwoord ik: "Wilt gij uwe smoel eens houden, panlat dat ge daar staat!" (minimaliseert) Allé, zeggen niet hé, ik denk dat.

(Vera kapt een scheut melk naast haar kopje en drinkt)

VERA: Toch lekker zone scheut verse melk in uwe koffie hé.

WENDY: En nog vele lekkerder als ge de melk IN uwe koffie kapt!

EVELYNE: Kunt gij nu eens eindelijk de brievenbus gaan leegmaken, Wendy?

WENDY: (als ze het reclameblad opnieuw openslaat) Kan ons Vera dat niet doen?

EVELYNE: Nee, ge weet hoeveel last ons Vera al heeft om de brievenbus te vinden.

WENDY: Met Nieuwjaar krijgt ons Vera van mij nen nieuwe bril cadeau.

VERA: Dan moogt ge nu al beginnen sparen.

(Wendy af langs de achterdeur)

EVELYNE: (tot Rosette) Dus gij moogt hier niet meer komen van den John?

ROSETTE: Als 'm moest weten dat ik hier elke dag zat..., ohlala...!

VERA: Volgens mij ligt gij zwaar onder de sloef, Rosette!

ROSETTE: Amaai niet! Ik heb nog minder te zeggen dan zijnen hond. Weet gij dat ik moet plaatsmaken in de zetel voor zijnen hond! Zijnen hond eet elke avond een half pak chips op, en ik krijg niks! Maar als den John werken is dan haal ik mijn schade in. Nu heeft 'm de koekjeskast vergrendeld en de sleutel verstopt. (tikt tegen haar slaap) Hier heeft die 't...! Maar ik weet waar hij de sleutel verstopt heeft. Die gaat toch niet denken dat ik daar ga afblijven zeker! Zjatten en teloren, ja...!

EVELYNE: Liever gene vent dan ne strenge vent!

VERA: Wat verlangt ge als uwe vent politieagent is!

ROSETTE: Ik heb ooit eens mijne portemonnee verloren gelegd. Maar manneke, den John voerde toen een heel onderzoek, met ondervragingen en al! En terwijl hij dat onderzoek deed mocht ik nog niet eens van de slaapkamer komen. Nog erger of ik had een moord gepleegd.

EVELYNE: 't Wordt hoogtijd dat gij eens op uw achterste poten gaat staan.

VERA: Dat moest mijne vent eens zijn..., ik schopte die tegen z'n sjokkedazen zodat ze achter z'n oren bleven hangen!

ROSETTE: Zó dacht ik ook, ...tot we trouwden, ...maar daarna was 't vele minder.

(Wendy komt binnen met een oude versleten kruiwagen. Hij is geladen met een overvloed aan reclame-drukwerk. Bovenop liggen er enkele brieven)

WENDY: Ons brievenbus zat inderdaad vol. (toont een pakje brieven) Deze lagen boven. Die zullen van deze week zijn.

EVELYNE: (neemt door) Telefoonrekening? (scheurt stuk) Faktuur watervoorziening. (scheurt stuk) Faktuur elentric. (scheurt stuk) En nen brief van de gemeente. (opent en leest) Geachte familie Fluit,... (leest in stilte)

ROSETTE: Ge kunt zeggen wat ge wilt, "Fluit" is ne rare naam hé. Hoe komt ge eigenlijk aan die naam?

VERA: Dat moet ge aan onze Pa vragen.

WENDY: We hebben nog sjans dat hij niet "Tuttefrut" heette!

ROSETTE: Maar als ge al die rekeningen zomaar kapotscheurt, krijgt ge daar dan gene last mee? Neem nu Belgacom...?

WENDY: Die van Belgacom durven hier niet meer komen. Ene keer hebben ze den telefoon hier willen afsluiten, maar ze waren rap de pist in!

VERA: Ons Wendy dreigde ermee hun buske te laten ontploffen met dynamiet!

EVELYNE: Ik heb nooit zo'n buske van Belgacom sneller zien rijden dan toen.

VERA: Ook den deurwaarder durft hier niet meer komen. Die hebben we eens ene keer ne pispot over zijne kop gekapt. Toen hebben wij gelachen, hé Wendy. Weet ge dat nog!

WENDY: Zelfs de politie durft hier niet meer komen.

ROSETTE: Is dat echt?

VERA: Ene keer zijn ze hier binnen geweest.

VERA: Nog geen twee minuten waren ze binnen of we hadden hun kepie al afgepakt.

EVELYNE: (neemt het woord) Efkes luisteren allemaal. (ad brief) De gemeente zoekt voor de onteigening de beste regeling voor beide partijen. De familie Fluit MOET tekenen of de werken kunnen niet beginnen.

WENDY: Wij tekenen just niks...!

VERA: (scheurt de brief in stukken) Daar se...! Dat doen wij met zo'n brieven!

EVELYNE: Ja, en nu...?

VERA: Wat stond er nog in den brief?

EVELYNE: De burgemeester schrijft dat wij nog enkele dagen tijd hebben om ons huis te verlaten. Tegen vrijdag de 2de moeten we weg zijn!

VERA: Maar dat is op 't eind van de week al!

ROSETTE: Oei...! 't Wordt warm, mannekes!

WENDY: Hier wordt just niks warm. Wij zijn hier en wij blijven hier!

VERA: We zullen ons met hand en tand verzetten. Wij zijn niet voor niks De madammen van de macadam!

ROSETTE: Waarom noemen ze u eigenlijk "De madammen van de macadam"?

EVELYNE: Omdat de gemeente al jàren ons huis wil onteigenen voor het aanleggen van ne macadam.

WENDY: Weet ge waar ze hun macadam kunnen steken...? In hun welriekende dreef...!

VERA: We zijn eens gaan betogen vóór het gemeentehuis, en al wie buitenkwam hebben we bekogeld met tomaten en rotte eieren!

WENDY: Efkes later werden we uitgenodigd door de burgemeester voor een gesprek. Maar dat gesprek is toen flink uit de hand gelopen!

VERA: Amaai niet..., daar heb ik nu nog plezier van.

EVELYNE: We hebben de burgemeester toen een tijdje gegijzeld.

VERA: We hadden hem geboeid en hem uit het raam van de 4de verdieping gehangen. Die scheet in z'n broek van de schrik!

ROSETTE: Ne mens zou voor minder.

WENDY: En de volgende dag stonden wij in de gazet met als titel "De madammen van de macadam slagen toe!"

ROSETTE: Dat is toch al efkes geleden hé?

EVELYNE: Ja, sindsdien is het windstil.

WENDY: Dat is stilte voor de storm.

ROSETTE: Ik geloof nooit dat de burgemeester zich zomaar laat afslachten.

EVELYNE: (bekijkt verder de post) Tiens, hier nog drie brieven van den RVA. Ene voor ons Vera, ene voor ons Wendy en ene voor mij.

(Ze openen alledrie hun brief en lezen in stilte. Vera leest ondersteboven. Evelyne draait haar brief om)

WENDY: Shit..., ik ben van den dop gegooïd!

EVELYNE: Ik ook.

VERA: En ik..., ik kan 't niet lezen!

EVELYNE: (bekijkt de brief van Vera) Wij zijn alledrie van den dop gegooïd!

ROSETTE: Wat nu...?

EVELYNE: Dat waren onze enige inkomsten.

WENDY: Daar gaat de nieuwe bril voor ons Vera.

VERA: We trekken al jaren onze plan. Waarom zouden we dat nu niet kunnen?

EVELYNE: Er moet geld in 't kastje komen, Vera. Zonder geld hebben we geen eten!

WENDY: Maar hoe kan er geld in 't kastje komen...?

EVELYNE: Wel, we moeten iets verzinnen hé.

VERA: Hoeveel geld hebben we nog?

EVELYNE: Niks meer. Zelfs 't voorschot op onzen dop is er al door gedraaid.

ROSETTE: (haalt haar portemonnee boven) Hier is 25 Euro.

EVELYNE: Ja, daar kunnen we 2 dagen van leven.

WENDY: Er moet dringend een oplossing komen.

VERA: Daar zijn zoveel doppers, waarom worden dan precies WIJ met ons drieën van den dop gegooid?

EVELYNE: Verstaat gij dat niet? Ikke wel. De burgemeester zal iemand kennen van de RVA en wil op die manier de familie Fluit onder druk zetten om toch de onteigening te doen ondertekenen.

WENDY: Ik heb een idee...! We gaan de burgemeester opnieuw gijzelen. En deze keer zal hij er niet zo goedkoop vanaf komen!

VERA: Nee, in plaats van op de 4de verdieping laten we hem deze keer van op de 10de verdieping uit het raam hangen!

WENDY: En we laten 'm deze keer los! Ze zullen 'm op de stoep kunnen bijeen vegen!

EVELYNE: Ons Wendy wil iedereen vermoorden hé. 't Is just onze Pa. Die gebruikte ook altijd straffe taal.

ROSETTE: En waarom verhuist ge niet gewoon? Ge krijgt toch ne goeie prijs voor uw huis!

WENDY: We zijn hier alledrie geboren en getogen, we zullen hier alledrie ook sterven!

EVELYNE: Volgende stap: hoe kunnen we aan geld geraken?

ROSETTE: Dat is toch niet moeilijk. Zoek werk. Met ne goeie kruiwagen gaan er vele deuren op.

EVELYNE: (ad kruiwagen) We hebben ne kruiwagen, maar hij is verroest, zoals ge kunt zien!

ROSETTE: Allé, wat kunt ge allemaal doen?

VERA: Ik kan gaan bedelen op de Grote Markt in Brussel.

WENDY: (luid) Hier wordt niet gebedeld...! Wij hebben nog een beetje eergevoel hé!

VERA: Ge hebt gelijk. De vorige keer is er trouwens iemand met m'n geld vandoor gegaan.

WENDY: Ik had die dief een koek op z'n oog gegeven.

EVELYNE: Jaja, maar ge moet eerst de dief nog zien!

WENDY: Ik wil 's nachts wel eens uit stelen gaan.

EVELYNE: Nee Wendy, wij zijn geen dieven hé!

WENDY: Evelyne, ge moet geld halen waar 't zit, bij de rijken natuurlijk!

EVELYNE: En dan terug in de gevangenis belanden, of wat...?

VERA: (tot Wendy) Gij hebt al eens in de gevangenis gezeten voor diefstal hé!

EVELYNE: Wat kunnen we nog doen om aan geld te geraken?

ROSETTE: Kunt ge niks? Zingen of dansen of...

EVELYNE: (onderbreekt) Jawel, ons Vera heeft vroeger nog aan ballet gedaan, en ze was daar héél goed in.

VERA: (vervolgt) Tot ik mijne eerste "grand écart" deed,... en toen is 't opengescheurd! Ik voelde me just gelijk een accordeon die ze opentrekken. 3 weken heb ik niet meer naar de wc kunnen gaan.

ROSETTE: En heeft uw Ma u bij haar overlijden niks nagelaten?

WENDY: Ne grote hoop schuld, ja.

VERA: Dat lag aan onze Pa.

EVELYNE: Ons Ma heeft heel haar leven gewerkt want ze trok mee met de kermisfoor.

WENDY: Daar heeft ze ook onze Pa verloren want die werd verliefd op een jong ding.

EVELYNE: Dat was jàren geleden. Naar 't schijnt zit 'm nu ergens in 't buitenland in de gevangenis!

(Vera kauwt ondertussen kauwgom, maar komt in de problemen als ze ballonnen blaast)

EVELYNE: Misschien kan ons Vera ballonnen gaan verkopen.

VERA: Dat is nen tic. En ik zeg toch ook niks over uw nagelbijten. (toont de handen van Evelyne aan Rosette) Hier, kijk maar, daar staat niks meer aan!

WENDY: Ons Evelyne gaat haar vingers nog eens opeten.

EVELYNE: (tot Wendy) En gij moet ook zwijgen want gij hebt ook nen tic!

WENDY: Oh ja? Welke...?

VERA: Ons Wendy babbelt altijd in hare slaap. Ge moet 's nachts eens komen luisteren. We horen ze op ons slaapkamer redeneren.

EVELYNE: (vervolgt tot Wendy) Hoeveel mensen hebt gij al wel niet vermoord in uwe slaap? Als gij voor al die moorden moet gestraft worden dan zit ge méér dan 100 jaar achter de tralies!

ROSETTE: (tempert de gemoederen) Elkander uitkafferen lost niks op, mannekes. In deze situatie moogt ge nooit elkaar aanvallen. Ge moet samenspannen! 3 handen op één buik, en dan geraakt ge pas uit de miserie.

VERA: Hoe...? We hebben maar 2 handen.

ROSETTE: Ik bedoel, van elk één hand op één buik.

(De dochters leggen elk één hand op de buik van Rosette)

ROSETTE: Niet op mijnen buik! Op iemand van u z'n buik...!

VERA: We zullen den buik van ons Evelyne pakken, daar is plaats in overvloed!

EVELYNE: (gepikeerd) Nu is 't genoeg hé...!

WENDY: Ons Vera is begonnen!

VERA: Nee, ons Evelyne.

(Schermutseling tussen de drie dames dat begint met gepor en eindigt met dreigende stoelen waardoor Vera in de kruiwagen valt)

WENDY: (wil vertrekken met de kruiwagen) Zeg maar op welke mesthoop ge wilt liggen!

ROSETTE: (eist de aandacht) Héla, mag ik ook eens iets zeggen? Ik weet waarom de situatie hier scheefloopt. Ge mist hier nen "echte vent" in huis!

WENDY: Nee, we zullen er ene binnenhalen gelijk uwen John, dan zijt ge pas zalig!

ROSETTE: Daar zijn nog miljoenen andere venten.

VERA: (komt uit de kruiwagen) En waar haalt ge zone vent?

EVELYNE: Kopen kan niet hé.

VERA: Misschien kunnen we er ene huren. Blijkt 't dan gene goeie dan kunnen we 'm nog altijd buitengooien!

EVELYNE: Dat kan ook niet.

WENDY: Oh nee, en wat is dat hier? (slaat reclameblad open en leest) Man zoekt vrouw, het mogen er meerdere zijn. Ik kom tot bij u thuis om u te behagen.

VERA: Behagen...! Komt die de haag snoeien, of wat...? Wij hebben toch geen haag!

ROSETTE: Als ne vent en een vrouw bijeen komen dan... dan...

(De drie dames luisteren héél aandachtig)

ROSETTE: (vervolgt aarzelend) ...dan komen er kindjes. Soms...! Niet altijd...! Meestal niet...!

VERA: Gij hebt toch ook geen kindjes?

ROSETTE: Nee, omdat den John er geen wil!

WENDY: Och, de venten zijn overbodig in deze maatschappij.

ROSETTE: Klopt! Ik geef u volkomen gelijk. Maar ze zijn wel nodig voor iets anders!

VERA: Voor wàt dan...?

ROSETTE: Voor de seks natuurlijk.

EVELYNE: Daar kennen wij niks van, Rosette!

ROSETTE: Ge ziet dat toch op den televisie.

WENDY: Wij hebben genen televisie.

ROSETTE: Ge hebt hier achter in de weide van boer Soontjes die stier toch al wel eens raar zien doen bij de koeien?

(De drie dames kijken elkaar onbegrijpend aan)

VERA: Veel meer dan kakken hebben wij die beesten nog niet zien doen.

ROSETTE: Ge hebt toch al wel eens ooit iets van seksuele voorlichting gehad?

VERA: Ja, vroeger in 't school. Maar toen zat ik altijd met de kinkhoest.

ROSETTE: (aarzelend) Wel euh... wel euh... Stel, ne vent heeft chocolat aan zijne vinger hangen. Vroeger pakte ik ook de chocolat, maar nu pak ik zijne vinger...!

VERA: Dat van die chocolat begrijp ik toch niet goed zenne.

ROSETTE: Alle venten hebben toch iets, wat wij dames niet hebben!

VERA: (tot Wendy en Evelyne) Ja, naar 't schijnt is dat echt waar hé. Ik heb dat nog horen zeggen.

WENDY: Dat moet nogal iets raar zijn!

EVELYNE: Zoiets hebben wij nog nooit in 't ècht gezien, Rosette!

VERA: Zouden wij dat van uwen John eens mogen zien?

ROSETTE: Nééééé, dat van den John is van mij!

VERA: Hoe, van u...? Hebt gij dat nu bij dan...?

ROSETTE: Maar nee. Allé, ik ben getrouwd met den John. Wat denkt ge dat wij 's avonds in 't bed doen? Niet alleen slapen hé! Wij vrijen. Maar niet elke dag. Soms. Allé, ene keer per week..., (herpakt zich) ...per maand...! En dan spannen wij het paard in de kar.

VERA: Ik wil eigenlijk ook wel eens ne vent in mijn bed.

WENDY: Ik ook.

EVELYNE: En ik ook.

ROSETTE: Eindelijk wordt er iets wakker in u. 't Heeft wel lang geduurd, maar 't is

er!

VERA: Wat wilt gij daarmee zeggen, Rosette?

ROSETTE: Dat hoeft niet per se in bed. Mijnen John doet het graag in de wilde natuur.

EVELYNE: En is dat plezant?

ROSETTE: Nee! Dan hebt ge altijd last van takjes en dennenaalden en mieren. Heel mijne rug ligt open.

VERA: Is dat echt...?

ROSETTE: Verleden week moest ik op jaarlijks onderzoek en toen vielen er nog 2 dennebollen uit m'n onderbroek. Die dokter vroeg of ik mijne voorraad aan 't aanleggen was voor de winter. Plezant hé. Och mannekes, soms voel ik mij gewoon een lustobject voor den John. Maar ik ben ermee getrouwd, ik moet er dus mee verder.

EVELYNE: Dat willen wij toch ook eens meemaken.

ROSETTE: Als wij gaan vrijen dan doet den John meestal 't licht uit. Hij wil mij niet bloot zien omdat ik te dik ben.

EVELYNE: Dan zullen we nog maar een koekske eten. (neemt een koekje en presenteert ook aan Rosette)

ROSETTE: Nee, nu moet ik er echt vandoor. Den John durft met zijne combi al eens naar huis komen om mij te controleren.

VERA: Wil er nog iemand koffie...? (haar kauwgom valt in de koffiepote) Oei sorry...! (vist er die met haar hand weer uit en stopt het ding terug in haar mond) Nog iemand koffie...?

(Geen van de aanwezigen heeft nu nog zin in koffie)

doek

TWEEDE BEDRIJF**WOENSDAG AVOND**

(Einde maaltijd met Rosette. Ze drinken wodka bij het eten)

EVELYNE: Wel Rosette, gij moogt nog eens zo'n lekker eten meebrengen.

WENDY: Weet den John dat gij eten mee naar hier brengt?

ROSETTE: Natuurlijk niet. Vanavond is den John bijjarten en dan durft hij al eens na middernacht thuiskomen. Dus ik ben gerust.

VERA: 't Was heel lekker. Dat heeft ons nog eens deugd gedaan.

ROSETTE: Denk nu niet dat ik elke dag eten ga meebrengen hé. Als den John dat ontdekt dan is 't wel kermis!

VERA: Wat moeten wij dan doen? We zitten nu al 2 dagen zonder geld.

EVELYNE: De 25 Euro die we van u gekregen hebben zijn al op.

WENDY: En alle mogelijkheden om aan geld te geraken zijn mislukt.

VERA: 't Is hier crisis. Er is zelfs nog gene koffie meer. We moeten wodka drinken bij 't eten, want dat is 't enige wat er nog in huis is.

WENDY: Die flessen wodka heb ik ooit nog gejat in de GB.

ROSETTE: Hebt ge al geprobeerd om werk te vinden?

EVELYNE: Ja, maar niemand van ons drieën is er in geslaagd z'n job te houden.

ROSETTE: Kom, vertel op.

WENDY: Ik had een job als keukenhulp in een restaurant, maar ik heb een vervelende klant een dreun gegeven met een braadpan, en de chef-kok heb ik in z'n been gebeten toen die mij afblafte. Toen ben ik ontslagen.

ROSETTE: Ge zoudt voor minder. En gij Vera...?

VERA: Ik vond een job als naaister, maar ik was steeds mijne draad kwijt. Ene keer heb ik zelfs het hemd van mijnen baas toevallig aan het tafelkleed genaaid. En toen ben ik ontslagen.

EVELYNE: Ik had een job als inpakster van chocolaatjes,...

VERA: (vervolgt) Maar ze at meer op dan ze kon inpakken.

EVELYNE: Als ik buitenkwam woog ik 2 kg zwaarder. En toen ben ik ook ontslagen.

ROSETTE: Ik kan niet zeggen dat ge voor 't ongeluk geboren zijt, maar geluk hebt ge toch ook niet.

VERA: Soms voelen wij ons als de drie wezen.

ROSETTE: Ja, nog een beetje zelfmedelijden ook en dan komt 't helemaal in orde.

EVELYNE: Nu weet ge ook eens hoe de vluchtelingen zich voelen, zonder geld en zonder eten.

ROSETTE: Over vluchtelingen gesproken, opgepast want volgens den John is er in de buurt een voortvluchtige illegaal gesignaleerd! Vergeet 's nachts de deuren niet vast te maken.

WENDY: Wat kan die hier bij ons komen stelen? We hebben niks!

ROSETTE: Nee, maar als ze weten dat hier 3 weerloze vrouwen wonen dan...

EVELYNE: (onderbreekt) Wat dan...?

ROSETTE: Misschien komen ze dan wel voor u!

EVELYNE: Dan laten we deze nacht de deuren los.

ROSETTE: Misschien kruipen ze wel binnen langs het venster van de slaapkamers!

WENDY: Dat gaat niet. Dat is te hoog!

VERA: Dan zetten we ne ladder tegen de gevel hé.

ROSETTE: Ge zult wel minder piepen als het ècht gebeurt. Stel u voor dat er midden in de nacht ne naakte vent naast uw bed staat met z'n wapen in aanslag!

EVELYNE: Die mag direct bij mij onder de lakens kruipen. Brrrr..., als ik er aan denk dan lopen de hete rillingen al over mijne rug!

ROSETTE: Maar nu is hèt probleem..., aan poen geraken.

EVELYNE: Ik weet 't niet meer. Echt niet.

(Plots horen we een vreemd geluid op de achtergrond)

VERA: Psssst...! Wat was dat...?

EVELYNE: Ik heb niks gehoord.

VERA: Ikke wel. 't Kwam van de zolder.

EVELYNE: Och, dat droomt ge maar.

WENDY: Ik heb een voorstel: we doen ne verkoop huis aan huis.

VERA: Zonder auto?

WENDY: We lenen de auto van den John, die staat daar toch maar in de garage.

ROSETTE: Maar dat durf ik aan den John niet vragen.

WENDY: Gij hebt veel te veel schrik van den John.

ROSETTE: Gij kent den John nog niet. Weet ge, als mijne fiets niet in orde is dat den John mij dan een pv maakt!

VERA: Is die echt getikt...?

ROSETTE: Nee, dat is nen echte flik! (veert recht) En nu ga ik naar huis want 't licht van mijne fiets brandt niet.

WENDY: Haal uwe fiets maar eens binnen, dan zal ik dat wel herstellen.

ROSETTE: Kunt gij dat?

EVELYNE: Ons Wendy kan alles.

(Rosette af langs achterdeur. Vera kauwt kauwgom. Protest van Evelyne als ze bolletjes kauwgom ontdekt in een weekblad)

EVELYNE: Vera, wat doet die tuttefrut hier in mijn boekske?

VERA: Och, die dient als bladwijzer.

EVELYNE: Ik hoop dat gij u ooit eens verslikt in uwen tuttefrut, weet ge dat!

(Vera blaast plagend een ballonnetje van haar kauwgom richting Evelyne. Rosette komt binnen met haar fiets)

WENDY: Laat eens zien.

(Rosette doet een controle van haar licht door aan het achterwiel van de fiets te draaien)

WENDY: Natuurlijk brandt dat licht niet. Ge moet aan 't voorwiel draaien want den dynamo staat vooraan!

ROSETTE: (zet haar fiets aan de kant) Hebt ge van de gemeente nog iets gehoord?

EVELYNE: Nee, en dat hoeft ook niet. We weigeren hoe dan ook te tekenen.

ROSETTE: Och ja, ik heb nog iets meegebracht. (haalt een doos gebak uit de tassen op haar fiets) Iedereen aan tafel voor 't nagerecht. Als ik voorbij den bakker kom dan kan ik 't niet laten hé. En thuis mag ik 't toch niet eten van den John.

(Allen aan tafel. Men schenkt ook nog een borrel wodka uit)

ROSETTE: Niet te veel wodka voor mij hé. Ik heb nog nooit zoveel alcohol gedronken gelijk vandaag. Ik voelt 't al in m'n benen.

WENDY: Dan gaat ge seffens hard kunnen duwen op uwe velo.

VERA: Rosette, vertel nog eens wat over den John en u.

EVELYNE: Draagt gij dan ook zo van die sexy-lingerie?

ROSETTE: Nee, dat mag ik niet van den John.

EVELYNE: Waarom niet?

ROSETTE: Dan denkt den John altijd aan die bruine beer in de zoo, zegt 'm!

(We horen weer het vreemde geluid op de achtergrond)

WENDY: Psssst...! Nu heb ik 't ook gehoord! Daar zit iets op de zolder hé...!

EVELYNE: Och, dat droomt ge maar.

WENDY: We zullen 't gauw weten. (af richting slaapkamers)

ROSETTE: (vertelt verder) Den John en ik zijn eens naar de zoo in geweest, en we zagen daar 2 apen vrijen in nen boom. Den John wilde dat 's anderendaags met mij naspelen natuurlijk.

EVELYNE: En hoe was 't resultaat?

ROSETTE: Ik stond vol blauwe plekken.

VERA: Hoe kan dat...?

ROSETTE: Den tak van den boom brak af...! Ik lag eerst op de grond en den John landde boven op mij.

(Plots schermutseling op de achtergrond. Wendy komt beneden met Slobby in een wurggreep)

WENDY: Kijk eens wat ik gevonden heb op de zolder...!

VERA: Misschien is dat ne spion van den burgemeester!

(Slobby verweert zich heftig. Alle dames helpen hem in bedwang houden zodanig dat er lichamelijk contact is waardoor Slobby de kans krijgt om van hen iets te stelen)

SLOBBY: (kraamt een vreemde taal uit)

WENDY: 't Is er gene van hier want hij klapt geen Vlaams.

ROSETTE: Dan is 't die illegaal. Pas op want die kunnen gevaarlijk zijn!

WENDY: Dan knijp ik z'n pijp dicht. (tot Slobby) Van Belgium...? (Slobby ontkent) Van France...? (Slobby ontkent) Van Amerika...?

SLOBBY: Kosovo...!

EVELYNE: Van Kosovo...? Daar heb ik nog ooit 1.000 fr voor gegeven.

WENDY: Misschien komt hij die 1.000 fr nu terugbrengen.

VERA: (tot Slobby) Komt gij helemaal te voet van Kosovo?

SLOBBY: Nee, van de Kleine Kasteeltje in den Bruxelles! Ikke verkopen krant van de daklozen aan uitgang GB.

WENDY: Hoe komt gij hier binnen...?

SLOBBY: Gelijk ene vlieg, pzzzzt...!

WENDY: Wacht, ik zal zijne nek eens breken! (knijpt harder)

EVELYNE: (alert) Nee...! Laat 'm leven alstublieft...!

VERA: (met argwaan) Evelyne, gij weet hier meer van hé...?

EVELYNE: Neenee.

WENDY: (luid) Evelyne...!!

EVELYNE: (bekent) Ja, ik heb die gast deze voormiddag meegebracht uit medelijden.

WENDY: Waarom?

EVELYNE: Omdat hij honger had, tiens. Z'n hele hebben en houwen zit in ene kabas. Die heeft nog minder dan wij.

WENDY: En gij vraagt ons niet eens of dat zo maar kan!

EVELYNE: Nee. Als oudste moet ik hier soms alleen zware beslissingen nemen.

WENDY: En wat nu...?

VERA: Moeten wij die nu terug naar 't Klein Kasteeltje in Brussel doen?

ROSETTE: Ik zou hem niet uitleveren.

WENDY: Maar illegalen verstoppen is strafbaar hé.

EVELYNE: Gij doet precies of ge hebt er schrik van.

WENDY: Ik heb van niks schrik!

ROSETTE: Ge kunt hem hier toch gebruiken als goedkope werkkraft. Onderandere als poetsvrouw of als kok.

VERA: En hij kan met de fiets voor ons commissies gaan doen.

SLOBBY: Fieter...? Ikke kunnen niet rijden met de fieter hé.

VERA: Dan moet gij dat dringend leren, hé manneke. Wij hebben ook met "de fieter" moeten leren rijden.

SLOBBY: Okee, ikke zal leren fieteren.

WENDY: Wacht eens efkes. (zet de fiets van Rosette in 't midden van de kamer, dan tot Slobby) Kruip er eens op!

(Maar Slobby kruipt omgekeerd op de fiets)

ROSETTE: Hij moet inderdaad nog veel leren.

SLOBBY: Ikke heb ene moeti, ene vatti en nog vele broer en vele zuster. En wij heb niks om te eet.

ROSETTE: Ocharme, hoor dat aan. Dat zijn arme mensen. Wacht eens efkes, ik zal 'm wat geld geven. (gaat op zoek naar haar portemonnee maar vindt die niet) Hoe kan dat nu...? Ik ben mijne portemonnee kwijt...!

WENDY: En ik mijn zilveren oorbellen...!

EVELYNE: En ik mijn gouden kettinkje...!

VERA: En ik mijnen bril...!

EVELYNE: Nee Vera, die staat op uw neus.

ROSETTE: Waar is dat allemaal naartoe?

WENDY: Die Kosovaar is nog geen 2 minuten binnen en iedereen is al iets kwijt. (Tot Slobby) Kom kereltje, maak uw zakken maar eens leeg!

(Slobby geeft alles terug. Wendy doet een controle aan Slobby's armen en

benen die vol met horloges hangen)

WENDY: (dreigend) Kameraad, als ge daar niet mee gaat ophouden dan maak ik van u spaghetti!

SLOBBY: Ikke lusten gene spaghetti.

ROSETTE: Amaai, daar is nog veel werk aan.

VERA: Hoe heet gij...?

SLOBBY: Heet...? Ja, ikke héél heet.

VERA: Uwe naam, kieke...?

SLOBBY: Ikke zijn Slobodan Mincivic.

VERA: Dat is veel te moeilijk, dat kan ik niet onthouden.

WENDY: Vanaf nu heet gij Slobby. Verstaan! Slobby...!

SLOBBY: Slobby...?

ROSETTE: Ja, Slobby...!

WENDY: We zullen hem eens opleeren naar de manieren van hier.

EVELYNE: Regel één: altijd beleefd zijn. Ge moet altijd "dank u en alstublieft" zeggen.

ROSETTE: Als ge iets krijgt dan zegt ge "dank u". Als ge iets geeft dan zegt ge "alstublieft".

SLOBBY: Dank u alstublieft.

VERA: Ja, zegt dat, dan zit ge altijd juist.

WENDY: En nu mag Slobby de tafel afruimen, en gaan afstoffen, en de vaat doen, en...

SLOBBY: (onderbreekt) Wat zijn afstoffen...? En de tafel afruimen...? En de vaat doen...?

ROSETTE: Die snapt genen bal van al wat wij zeggen!

VERA: Zouden we niet beginnen met hem den ABC aan te leren! (tot Slobby) Kent gij den ABC...?

SLOBBY: Ja, ikke kennen al. (op rijm)

Aaaaa Béééé Cééééé,

Oooo Cééééé Mmmmmm Wééééé (OCMW!)

WENDY: Dat is hopeloos!

EVELYNE: Ga nu maar een beetje leren fietsen.

SLOBBY: Fieteren...?

EVELYNE: Ja, fieteren. Er staat ne fiets vanachter in 't stalleke.

SLOBBY: Okee.

EVELYNE: (tot Slobby die bij de achterdeur staat) En wat zegt gij nog tegen de familie Fluit omdat ge moogt blijven?

SLOBBY: Tuut tuut...!

WENDY: Nee...! Wat zegt gij als ge iets krijgt?

SLOBBY: Dank u alstublieft...! (af langs achterdeur)

EVELYNE: En 't is precies zone lieve hé.

VERA: Zèg, laat voor ons ook nog een stukske over hé!

WENDY: Maar nu zitten we wel met ne Kosovaar op ons kot.

EVELYNE: Ja, en dan...? (presenteert de fles wodka) Kom, drink allemaal nog eens uit.

(De fles wodka gaat nog eens rond)

VERA: Hoe kunnen wij Slobby te eten geven als wij zelf bijna niks hebben?
WENDY: Ik heb al een oplossing..., een bankoverval!
ROSETTE: (enthousiast) Jààà...!
WENDY: Maar jij Rosette moet ook meedoen!
ROSETTE: (minder enthousiast) Néééé...!
WENDY: Met nen geslaagde bankoverval zijn in één keer al onze problemen opgelost!
EVELYNE: Nu moet ik ons Wendy toch gelijk geven.
VERA: En als we de gevangenis indraaien...?
WENDY: Wat kunnen wij nog verliezen? En daar krijgen we tenminste fatsoenlijk eten!
EVELYNE: Okee, maar dan moet die bankoverval wel van den eerste keer lukken. We moeten ons goed voorbereiden.
WENDY: Dat hoeft niet.
EVELYNE: Waarom niet?
WENDY: Omdat ik dat al gedaan heb! Morgen is 't de 1ste van de maand, dan komt er 's morgens veel geld binnen in de bank. Dus morgen in de voormiddag gaan wij de bank overvallen!
EVELYNE: Zo rap al...?
WENDY: Ja, en we wachten geen dag langer!
EVELYNE: Moet den John morgen werken, Rosette?
ROSETTE: Ja. Waarom?
WENDY: Dan MOET jij meedoen met den bankoverval.
ROSETTE: Als den John dat te weten komt dan is mijn laatste uur geslagen!
EVELYNE: Den John komt dat toch nooit te weten.
WENDY: Volgens de statistieken komt 70% van alle overvallen nooit uit.
ROSETTE: En wat moet ik doen?
WENDY: Met den auto rijden.
ROSETTE: Probleem, want ik mag niet met den John zijnen auto rijden. Den John zegt dat ik niet kan autorijden!
VERA: Ge hebt toch een rijbewijs?
ROSETTE: Natuurlijk. 't Heeft wel bloed, zweet en tranen gekost, maar ik heb een rijbewijs. Een schoon, met ne foto waarop ik m'n rood deux-pieceke draag. Echt heel assertie met de kleur van 't rijbewijs.
EVELYNE: En ge hebt een officieel rijexamen afgelegd?
ROSETTE: Wel 3 keer! En daar zijn er niet veel die dat kunnen zeggen hé!
WENDY: (ironisch) Nee, alleen de besten mogen terugkomen.
ROSETTE: Den eerste keer moest ik vertrekken op de parking van de rijsschool. Ik zet 'm in den achteruit, en wat doet die stomme auto? Die springt in ene keer vooruit...! Natuurlijk tuts ik tegen den auto van die instructeur.
EVELYNE: Maar 't was niet erg zeker?
ROSETTE: Om eerlijk te zijn, 't was iets méér dan tutsen. Zijn motorkap vloog open en de linkerdeur lag eraf!
VERA: Oeioei...!
ROSETTE: Dan heb ik 3 maanden moeten wachten, en toen kwam de 2de poging. Ik ben aan 't rijden, zo fier als ne gieter. Ik kom aan zo'n rond punt en daar staat een plakkaat met "30" op. Wat doe ik? Ik rijd natuurlijk 30 keren rond dat punt. En plezant dat dat was. Iedereen stond daar met open mond naar mij te kijken, en maar wuiven dat ze deden. Die kenden mij precies allemaal.

WENDY: En wat hebt ge toen gedaan?

ROSETTE: Teruggewuifd natuurlijk. Maar dat had ik beter niet gedaan want ondertussen reed ik nen bromfiets in de gracht.

EVELYNE: En zei die instructeur niks?

ROSETTE: Natuurlijk niet, hij zag niks!

VERA: Hoe kan dat?

ROSETTE: Die hield de handen voor z'n ogen, zó...!

WENDY: En geslaagd...?

ROSETTE: Nee. Vermoedelijk ben ik mijnen tel kwijtgeraakt..., en gebuisd hé. Maar bij de 3de poging is 't mij wèl gelukt.

WENDY: Dus ge kunt goed met den auto rijden?

ROSETTE: Ja, ik kan héél goed autorijden, zelfs beter dan den John. Enkel vertrekken is moeilijk. Maar als ik ene keer weg ben dan is de rest doodsimpel. Autorijden kunt ge vergelijken met het liefdespel. In de naft roeren met de vitesseknuppel is 't liefste wat ik doe.

VERA: Okee, dan gebruiken we den auto van den John.

ROSETTE: En als ze de nummerplaat noteren...?

WENDY: Bij den overval zal ik wel valse nummerplaten aanbrengen op uwen auto.

ROSETTE: Okee, ik doe mee.

WENDY: Rosette, welkom bij de Madammen van de macadam!

(Slobby komt binnen)

SLOBBY: Probleem! Ikke kunnen niet fieteren in de donker.

VERA: Natuurlijk niet, ge moet het licht van de fiets aanzetten.

SLOBBY: Waar...?

(Vera wijst een plaats aan op de fiets van Rosette, maar dat blijkt er ver naast)

EVELYNE: Is uwen bril niet aangedampt? 't Is hier!

SLOBBY: En die zadel aan mijne poepe is veel van te hard!

VERA: Als de zadel van te hard is dan moet gij vaseline op de zadel smeren, dan schuift dat beter aan uwe poepe!

SLOBBY: En de wielen staan van de platjes.

ROSETTE: Z'n banden staan plat, zegt 'm. Hebt gij geen fietspomp?

EVELYNE: Jawel, maar die zijn we ergens kwijtgespeeld. Uren is er al naar gezocht, maar niks gevonden. Nog erger of die fietspomp heeft pootjes gekregen.

SLOBBY: (wil terug naar buiten) Ikke gaan nog ene beetje fieteren.

WENDY: Neenee, wacht eens efkes. Ook Slobby moet meedoen met den bankoverval!

SLOBBY: Overval van de bank...? Oh nee...! Ikke heb al eens gedaan, en toen ene hele jaar lang fritzakjes plakken in de jail.

WENDY: (ad fles wodka) Wil Slobby nen borrel...? Als hij morgen meedoet dan krijgt hij er zes...!

SLOBBY: Okee, dank u alstublieft.

(Wendy schenkt nog eens uit. Rosette presenteert als eerste haar leeg glas)

ROSETTE: 't Moest maar zo lekker niet zijn.

WENDY: Jamaar, we moeten morgen fit zijn hé.

EVELYNE: We zullen ons Vera laten uitschenken, dan zullen we zeker niet zat worden.

VERA: Hoe gaan we ons kleden tijdens den overval?

WENDY: Gecamoufleerd natuurlijk.

EVELYNE: En wie doet het woord in de bank?

VERA: Ikke...!

WENDY: Nee Vera, want tegen dat gij iets gezegd hebt is de bank gesloten.

SLOBBY: En ikke...?

ROSETTE: Gij...? Dan gaan ze denken dat ge Nieuwjaarkezoeten komt zingen.

VERA: En onze wapens?

WENDY: Gij geen wapens want gij ziet niet goed.

VERA: Zèèèèg...!

WENDY: En ik wil èchte wapens gebruiken bij den overval, of 't gaat niet door!

EVELYNE: Ons Wendy is just onze Pa, nen echte kwajongen.

SLOBBY: Ene jongen...? Ikke zijn ook jongen en ikke hebben toch niet van de twee appartementen hier vanvoor!

VERA: Allé, waar begint die nu over!

ROSETTE: Wie gaat er de bank binnen en wie houdt de wacht?

WENDY: Ons Vera en ik gaan de bank binnen, Ons Evelyne blijft buiten wachten en Slobby houdt de wacht op den hoek van de straat voor als er politie aankomt. Hij moet fluiten als er onraad is.

ROSETTE: En ikke...?

WENDY: Gij blijft in den auto zitten, vertrekkend gereed natuurlijk.

SLOBBY: (hanteert de fles wodka) Iedereen moeten nog eens van uitdrinken, dank u alstublieft!

WENDY: En nu gaan we een kleine repetitie houden. Rosette, gij begint. Ge zit achter het stuur van uwen auto.

ROSETTE: Kom, stap dan maar in allemaal. Evelyne gaat naast mij zitten, de rest op de achterbank.

EVELYNE: Ik zit liever naast Slobby vanachter.

ROSETTE: Evelyne, gij moet wel de weg helpen in 't oog houden hé.

(Iedereen doet alsof ze in de auto stappen)

VERA: We zijn gereed. Vertrek maar.

ROSETTE: Prrrrt... prrrrt... (tracht een pruttelende motor te imiteren, maar de wodka begint blijkbaar te werken. Ze krijgt de slappe lach)

WENDY: Allé opnieuw, en nu zonder te lachen.

ROSETTE: Sorry, dat is van die wodka.

(Maar elke keer als Rosette de geïmproviseerde motor tracht te starten schieten zij en Evelyne in de lach)

ROSETTE: Kom, we gaan eerst nog eens drinken. (hikt)

VERA: Al sjans dat gij nu niet moet blazen. Dat ballonnetje zou nogal kapotspringen, vrees ik. (laat met haar kauwgom een ballonnetje)

stukspringen)

(Er wordt weer wodka uitgeschonken)

WENDY: In elk geval, als die bankdirecteur al z'n geld niet afgeeft dan snijd ik 'm direct de keel over!

EVELYNE: Nee Wendy, wij zijn wèl criminelen, maar géén moordenaars hé!

ROSETTE: Kunt ge geloven dat 't den eerste keer is in m'n leven dat ik zat ben!
(hikt)

VERA: Moet gij nog niet naar huis, Rosette?

ROSETTE: Den John kan den boom in, weet gij dat! Als ik thuiskom zal ik hem eens vertellen wat er allemaal op mijne lever ligt, de pa... pa... panlat! (hikt)
En daar gaat 'm niet goed van zijn, goed geweten!

(De deurbel rinkelt plots)

VERA: Wie kan dat nog zijn, zo laat...?

EVELYNE: 't Is potverdekke half elf 's avonds. Is dat nog een uur om aan te bellen bij de mensen!

WENDY: Ik zal wel eens gaan kijken. (af naar voordeur)

ROSETTE: (vervolgt) Zo'n ogen gaat den John trekken deze keer. Zijn rijk is bijna uit. Kom, laat ons nog eens drinken. (drinkt deze keer aan de fles)

WENDY: (keert ondertussen weer) 't Is den John...!

(Rosette die net van de fles drinkt proest uit)

WENDY: (vervolgt) Hij vraagt of Rosette hier is.

SLOBBY: Wie is John...?

ROSETTE: Mijne vent. Hij is bij de politie.

SLOBBY: Police...? (in paniek) Oeioei...! (vlucht onmiddellijk richting slaapkamers)

WENDY: (tot Rosette) En wat gaat gij doen? Die wilt hier binnenkomen hé!

EVELYNE: Vertrek gauw langs de achterdeur. En vergeet uwe fiets niet.

ROSETTE: (zwijmelend) Ik zie precies 3 fietsen staan!

VERA: Ik zie ook altijd 3 fietsen staan, maar dan pak ik meestal de middelste!

(De deurbel rinkelt opnieuw. Rosette wil binnen al op haar fiets springen maar ze kan haar pedaal niet vinden met haar voet. Terwijl ze langs de achterdeur verdwijnt schatert ze om het minste. Uiteindelijk gaat ze er met veel moeite vandoor. Wendy laat John binnen. John is gekleed in uniform en blijkt een autoritaire figuur)

JOHN: (maakt een korte inspectie door de kamer) Ja...!

WENDY: Zoals ik al zei, hier is geen Rosette te vinden.

JOHN: Waarom staan hier 5 borrels op tafel als ge maar met u drieën zijt...?

EVELYNE: (met de mond vol tanden) Wel euh..., wel euh...

VERA: (redt haar) Ons Wendy en ik drinken er altijd 2 tegelijk.

JOHN: Moet ik dat geloven? (ruikt aan de fles op tafel) Wodka...! Toch niet zelf gestookt? Nee, 't zal wel gestolen zijn.

WENDY: Dat staat er niet op hé. En hou op met ons te beschuldigen of ik geef u

seffens een koek op uw oog! (opent reeds de deur) Ge hebt nog 10 seconden om te vertrekken!

JOHN: (dreigend) Wacht maar, uw liedje is bijna uitgezongen, Madammen van de macadam! (af)

VERA: (roept hem nog na) Saluut en de wind vanachter, stuk stront!

EVELYNE: Wel, hebt ge ooit van uw leven...! Wat een pretentie heeft dat kereltje...!

(Slobby komt aan de deur piepen)

SLOBBY: Is de police al foetsie...?

EVELYNE: Ja, kom maar.

SLOBBY: (komt binnen) Slobby niet houden van de police hé.

VERA: (met bijbedoelingen) Waar gaat Slobby deze nacht slapen?

EVELYNE: Bij mij.

VERA: Waarom bij u...?

EVELYNE: Omdat ik de grootste slaapkamer heb.

VERA: Neenee, Slobby slaapt bij want ik heb 't grootste bed.

WENDY: Op mijn kamer staan 2 bedden.

EVELYNE: Ik ben de oudste.

WENDY: En dan...? Ik ben de jongste!

VERA: Slobby, had gij geen lief in Kosovo?

SLOBBY: Een lief...? Wat is ene lief...?

WENDY: Een meisje...?

SLOBBY: Jawel, ikke had ene meisje in Kosovo.

EVELYNE: Hoe zag ze er uit?

SLOBBY: Ze had ene kromme rug, maar ze zijn héél rijk. Ze had ook van de mankepoot, maar ze zijn héél rijk. En ze kijken ook ene beetje scheel, maar ze zijn héél rijk.

EVELYNE: Was er iets dat ze niet had?

SLOBBY: Ja, tanden...!

doek

DERDE BEDRIJF**DONDERDAG VOORMIDDAG**

WE HEBBEN EEN TUINBANK MET DAARACHTER EEN PANEEL DAT EEN MUUR MOET VOORSTELLEN EN DAT MAKKELIJK VÓÓR HET VASTE DECOR KAN GEPLAATST WORDEN. DIT BEDRIJF KAN ZICH OOK VÓÓR HET GESLOTEN DOEK AF SPELEN.

(De drie meiden en Slobby dagen op. Enkel Rosette ontbreekt. Iedereen is belachelijk vermomd. Vera draagt een lege tas)

WENDY: Okee, iedereen mag z'n vermomming efkes afdoen.

VERA: Waar blijft Rosette...?

EVELYNE: Die parkeert haar auto.

VERA: Amaai, als die een rijbewijs heeft dan ben ik Michel Schumacher.

SLOBBY: Ikke hebben nogal van de schrik gehad "onder de weg".

EVELYNE: Ge bedoelt "onderweg".

SLOBBY: Ja, dank u alstublieft.

WENDY: Volgens mij weet Rosette niet dat er meer dan 3 vitessen aan nen auto staan.

EVELYNE: Wees content dat ze wil meedoen met hun auto.

(We horen op de achtergrond het geluid van een auto die ter plaatse volgas geeft)

WENDY: Wat is Rosette daar allemaal aan 't uitsteken?

EVELYNE: Ze heeft ne flinke kater van gisterenavond.

(Tijdens het parkeren horen we dat Rosette met haar auto tegen een boom tutst)

WENDY: Oei...! Dat is ne flinke deuk in haar auto. En wat gaat ze nu doen...?

EVELYNE: Achteruit rijden.

SLOBBY: Oeioei..., ikke denken dat zij de huis niet zien.

(We horen dat Rosette nu ook nog tegen een huisgevel rijdt)

VERA: Ze heeft inderdaad de huis niet gezien.

WENDY: Voilà, en dat is nen deuk aan de andere kant!

VERA: Ik hoop dat ze goed verzekerd is.

(Ze gaan op de tuinbank zitten)

WENDY: (tot Rosette) En wat scheelt er met u?

EVELYNE: (terwijl ze de benen tegen elkaar perst) Ik moet naar 't toilet gaan.

WENDY: Zèg, nu weeral...?

EVELYNE: Dat is van de stress!

VERA: Hou dat maar op tot thuis.

EVELYNE: Dat gaat niet.

WENDY: Ge MOET! Of hebt gij al eens nen bankovervaller achter nen boom zien zitten?

SLOBBY: Ikke hebben al achter ene boom gezeten toen ikke van Kosovo naar hier zijn gekomen. En dan wippen ikke op ene camion.

EVELYNE: Slobby, kunt gij nu eens efkes uw wafel houden!

SLOBBY: Wafel...? Ikke lusten wel van de wafel.

WENDY: (tot Evelyne) Knijp uw billen tegen elkaar en denk aan iets anders.

EVELYNE: Dat gaat niet.

SLOBBY: Moet ikke in uwe billen knijpen?

EVELYNE: (met zwoele stem) Jàààà...!

WENDY: (berispt) Evelyne...!

EVELYNE: Zèèèèg...!

(Rosette komt tevoorschijn. Ze heeft duidelijk een flinke kater van gisteren)

ROSETTE: (voelt aan haar hoofd) Oeioei..., alles wordt zwart voor m'n ogen!

VERA: Gij ziet zo bleek?

ROSETTE: Ik heb moeten overgeven in den auto.

WENDY: Zijn er zwaar kosten aan den auto?

ROSETTE: Dat is van de zenuwen natuurlijk. Oh ik ben ziek, mannen. Heeft er soms iemand een aspirientje bij?

VERA: Nee, maar wel tuttefrut.

EVELYNE: Wat gaat den John zeggen van die deuken in zijnen auto?

ROSETTE: Zwijg of ik moet opnieuw gaan overgeven. Ik zal voor straf weeral 14 dagen in 't kolenhok moeten slapen. (krijgt braakneigingen) Ik ga ginder efkes over m'n tong doen.

EVELYNE: Wacht, ik ga mee voor een plaske te doen.

WENDY: Niemand gaat overgeven of plassen...!

EVELYNE: Waarom niet?

WENDY: We mogen in geen geval opvallen.

EVELYNE: Wij vallen toch niet op.

WENDY: Nee, ge zult zekers niet opvallen als er tegen den boom iemand staat te kotsen en achter dezelfde boom iemand zit met z'n broek naar beneden.

VERA: Ons Wendy heeft gelijk. Niet opvallen is niet opvallen! (tot Wendy) Zou het geld al in de bank zijn?

WENDY: Nee, 't is nog geen 9.00 uur.

(Slobby plaagt Evelyne en Rosette)

SLOBBY: (maakt een kotsend geluidje in de oren van Rosette) Bhochr...! (maakt een plassend geluidje in de oren van Evelyne) Pzzzzzwww...!

ROSETTE: Slobby, hang den onnozelaar niet uit!

SLOBBY: Okee, dank u alstublieft.

WENDY: Is iedereen gereed?

EVELYNE: Ik zal wel blij Slobby blijven.

VERA: Ik wil ook bij Slobby blijven.

WENDY: Niks van. Niemand blijft bij Slobby! Slobby moet dààr op wacht gaan staan.

SLOBBY: Ikke moeten eerst mijne kraantje gaan openzetten.
 WENDY: Gij ook al...? Allé, ga ginder maar in 't park.
 EVELYNE: Hoe...? En wij mogen niet...!
 WENDY: Slobby is geen vrouw hé.
 SLOBBY: Waar zijn de park om te doen pzzzzzzw...?
 WENDY: Ginder aan die bomen linksaf.
 SLOBBY: Dank u alstublieft. (af)
 ROSETTE: Waar heeft Slobby deze nacht geslapen?
 EVELYNE: In de logeerkamer. Om 3.00 uur vannacht brandde er nog licht.
 VERA: (verbetert) Neenee, 't was 4.00 uur.
 WENDY: Om 5.00 uur is hij pas in 't slaap gevallen.
 ROSETTE: Hebt gij allemaal aan zijn deur staan loeren, of wat...?
 EVELYNE: We kwamen elkaar deze nacht tegen op de gang.
 WENDY: Ons Evelyne en ik hebben ook stiekem door 't sleutelgat van de badkamer geloerd toen Slobby een bad pakte.
 ROSETTE: En was er nogal iets te zien...?
 EVELYNE: Amaai..., als ik er aan denk dan begin ik er nog van te zweten. Efkes dacht ik dat we ons fietspomp hadden teruggevonden.
 WENDY: Hij was nog zwaarder gewapend dan de stier van Boer Soontjes.
 ROSETTE: En wat hebt gij gezien, Vera...?
 VERA: Niks! Ik kon 't sleutelgat niet vinden. Maar achteraf ben ik de badkamer binnen gegaan.
 ROSETTE: En toen...?
 VERA: Toen wou ik m'n hand in 't badwater steken. Ik dacht, 't is nu of 't is nooit hé!
 ROSETTE: En toen...?
 VERA: Toen heb ik gevoeld hé.
 ROSETTE: En wàt hebt ge gevoeld?
 VERA: Niks!
 ROSETTE: Hoe niks...?
 VERA: Ik zat niet in de badkamer, maar in 't waskot!
 ROSETTE: Hoe komt dat?
 VERA: Ik was mijne bril vergeten op m'n nachtkastje.

(Slobby keert weer)

WENDY: Hebt ge 't kunnen vinden, Slobby?
 SLOBBY: Natuurlijk. Dat dingske hangen daar al 25 jaar.
 WENDY: Ik bedoel, het park, snull!
 SLOBBY: Dat ook, ja.
 VERA: En nu maar wachten tot het geld gebracht is hé. (blaast ballonnen met haar kauwgom) Ik verveel me.
 WENDY: Gewoon wachten is in geen geval opvallen, hé Vera.
 VERA: Wie valt er op? Ikke...?
 EVELYNE: Als gij ballonneskes maakt met uwen tuttefrut zult gij niet opvallen zekers!
 SLOBBY: (tot Vera) Krijg ikke ook ene beetje van de tuttefrut?
 WENDY: (plots als Vera hem een stukje wil geven) Psssssst...! Het geldtransport arriveert bij de bank. Iedereen gewoon doen hé.
 VERA: Okee, het geld is binnen. We kunnen beginnen met den overval. (haalt haar

wapen boven)

WENDY: Doe dat wapen ogenblikkelijk weg...!

VERA: Waarom?

WENDY: Die gasten van het geldtransport moeten eerst nog terug vertrekken hé.

VERA: (wijst) Daar zijn ze al terug...!

WENDY: Nee, dat zijn twee voorbijgangers.

EVELYNE: Ze komen nu buiten, en ze vertrekken. Okee, we gaan er een lap op geven.

WENDY: Weet iedereen nog wat 'm moet doen?

ROSETTE: Ikke niet.

EVELYNE: Euh..., ik weet 't ook niet meer.

WENDY: Dat is gisteravond met de repetitie toch met hand en tand uitgelegd. Maar toen werd er gelachen hé.

EVELYNE: Wendy, ge zijt aan 't zagen!

WENDY: Voor de laatste keer: ons Vera en ik gaan de bank binnen, ons Evelyne blijft hier zitten, Slobby houdt ginder op den hoek van de straat de wacht...

SLOBBY: Okee.

WENDY: ...en ge fluit als er onraad is.

SLOBBY: Okee.

WENDY: En Rosette zal den auto vertrekkend gereed houden.

(Ondertussen blijkt Vera verdwenen)

EVELYNE: (tot Rosette) Wat zei den John gisteravond van uw... (gebaartje van drinken)

ROSETTE: Ik lag al in bed toen hij thuiskwam. Hij heeft niks gemerkt.

WENDY: (plots) Waar zit ons Vera...?

ROSETTE: (richting bank) Oei, die wilt al binnengaan...!

WENDY: Maar die moet wachten op mij!

EVELYNE: Oef, wat een geluk, ze gaat een verkeerde deur binnen.

WENDY: Zes brillen heeft ons Vera nodig.

(Vera keert weer)

VERA: Daar hebben ze geen geld, zeggen ze.

WENDY: Natuurlijk niet, ge zijt de viswinkel binnen gegaan!

VERA: Ik heb maar gelijk nen halve kilo kabeljauw gepikt. (opent haar tas en toont)

WENDY: Stom kieke!

VERA: Dat is geen kieke, dat is ne vis!

WENDY: Iedereen gereed...? Zet uw vermomming nu maar terug op.

VERA: Dat gaat niet met mijnen bril.

WENDY: Trek uw muts dan maar wat naar beneden. En IK doe 't woord hé!

VERA: Waarom Ikke niet...?

WENDY: Tegen dat gij gezegd hebt waarvoor dat ge komt is de bank al gesloten! Allé kom, we gaan beginnen.

EVELYNE: Laat 't niet te lang duren hé.

ROSETTE: En wees voorzichtig. (af naar auto)

(Evelyne zet zich op de tuinbank. Slobby gaat op wacht staan, Vera en

Wendy gaan de bank binnen. Vervelend wachten. Evelyne perst nog steeds haar billen tegen elkaar)

SLOBBY: (van op afstand, plaagt Evelyne) Pzzzzzzw...!

EVELYNE: (fluistert te luid) Wacht tot straks gij...!

(Vera en Wendy keren terug tot bij Evelyne)

EVELYNE: Is 't gelukt...?

VERA: Ja, en 't veel geld zenne! (toont de inhoud van haar tas)

EVELYNE: Wat hebt ge met den bankdirecteur gedaan?

WENDY: Opgesloten in de kluis.

EVELYNE: Kom, iedereen naar den auto van Rosette. Slobby, gij blijft daar op wacht staan hé. We pikken u seffens op.

WENDY: (maakt een gebaartje naar Rosette) Start de auto maar!

(We horen op de achtergrond het geluid van een motor die weigert te starten)

VERA: Onze auto start precies niet.

WENDY: Verdoemme toch hé...!

(Rosette komt terug bij de rest)

ROSETTE: Ik krijg 'm niet aan de praat, sorry!

WENDY: Hoe komt dat?

ROSETTE: Ik zou 't niet weten.

SLOBBY: (roept van op afstand) Alles okee...?

VERA: (roept te luid terug) Rosette krijgt den auto niet gestart!

WENDY: Pssst, niet zo luid roepen!

EVELYNE: Hoe kan nu zoiets...?

ROSETTE: Ik had u toch gezegd dat "vertrekken" het moeilijkste is aan autorijden.

WENDY: Daar zijn wij nu zalig mee.

EVELYNE: Ik doe hier seffens in mijn broek hé.

VERA: Wil ik eens proberen te starten? Misschien als ik dat contactsleuteltje in dat gaatje steek dat hij dan wèl start.

WENDY: Als gij de deur van de bank nog niet kunt vinden dan zult gij dat gaatje van 't contact zeker niet kunnen vinden.

(Een stille maar hevige discussie tussen de dames volgt. Ze merken niet dat op de achtergrond politieagent John opduikt. Slobby doet alle moeite om te fluiten maar door z'n paniekerig gedoe geraakt hij niet aan fluiten toe. Agent John kuiert tot bij de tuinbank. Als de dames hem plots merken schrikken ze zich te pletter)

JOHN: Goeiendag. Mag ik vragen wat de dames hier al zo vroeg op de morgen doen?

EVELYNE: (met bang lachje) Gewoon zitten hé. (perst haar benen nu nog heviger tegen elkaar)

JOHN: Dat is niet "gewoon" zoals jij daar zit, hé madam. Ik zou nog beginnen denken dat ge met een ei zit.

EVELYNE: 't Is veel méér dan een ei, meneer.

VERA: (tot Wendy, ad John) Is dat de faktor...?

WENDY: (articulerend) Nee, dat is ne po-li-tie-a-gent...!

VERA: Zèg, heeft die niks beter te doen?

JOHN: Hoe is uwe naam, madam?

VERA: (aarzelend in paniek) Vrrr... Vrrrr... Vrrrr...

JOHN: Ja, mijnen auto doet ook vrrrr..., maar ik moet uwe naam weten. En als ge mij uwe naam niet geeft, dan zet ik u in mijn boekske! Verstaan madam...! (wijst haar met de vinger aan)

(Vera duwt prompt haar kauwgom op de vinger van John)

JOHN: (als z'n oog op Rosette valt) Ken ik u van ergens, madam...? (wil de sjaal die haar gezicht camoufleert verwijderen)

ROSETTE: (met vervormde stem) Niet doen, ik kom just van den tandarts.

JOHN: (tot Vera) Is dat uwen auto die daar geparkeerd staat, madam?

VERA: (wijst Rosette aan) Nee, van haar.

JOHN: Ne schone bak. Ik heb er thuis ook zo ene staan in mijn garage. Hetzelfde type en dezelfde kleur.

ROSETTE: (met bang lachje) Dat is ook toevallig, haha.

JOHN: Zitten die deuken er al lang in, madam?

ROSETTE: Nee, van vandaag.

JOHN: (lacht) Daar gaat uwe vent niet mee kunnen lachen als ge straks thuiskomt. (ad Slobby) Hoort die vent daar ook bij u?

VERA: Jaja, dat is de Slo... (krijgt elleboogstootje van Wendy, herpakt zich dan) ...dat is ne slow-danser.

JOHN: Ne slow-danser...? Ja, dat ziet er zone slow-danser uit. (roept tot Slobby) Hé ventje, kom eens hier en geef me uw paspoort eens!

ROSETTE: (wil de aandacht afleiden) En zijt gij tevreden over uwen auto, meneer?

JOHN: Ja natuurlijk. (snuift in de lucht) Blaas eens naar mijn richting, madam!

(Rosette blaast in de richting van John)

JOHN: Hebt gij gedronken, madam?

ROSETTE: Wij hebben gisteren een feestje gehad.

JOHN: Nooit drinken als ge met den auto rijdt, hé madam.

ROSETTE: Nee, daar begin ik niet aan.

JOHN: Allé, hoepel nu maar op. Of ik moet u nog gaan opgeven als een stel verdachte personen bij de bank.

VERA: Wij kunnen niet ophoepelen, meneer.

JOHN: Waarom niet?

EVELYNE: Onzen auto wil niet starten.

JOHN: Wat zegt gij...? Die auto niet starten...? Zo'n goei merk, niet starten...? Dat geloof ik niet.

EVELYNE: Nee, de motor wilt niet aanslagen.

VERA: Kan meneer misschien efkes helpen duwen aan onzen auto?

JOHN: Allé, spring allemaal in de auto dan zal ik 'm een duwtje geven.

(De dames met agent John af. Op de achtergrond horen we de motor nu wèl aanslaan. De auto vertrekt en claxonneert nog een keertje)

doek

VIERDE BEDRIJF**DONDERDAG NAMIDDAG**

(Samen met Rosette sorteren de dames het geld aan tafel. Men legt kleur bij kleur. Alhoewel Vera zich moeilijk aan deze afspraak kan houden)

EVELYNE: (snuift) Die briefkes stinken naar vis!

WENDY: Natuurlijk is dat met die kabeljauw in die kabas.

ROSETTE: (tot Vera) Waar is die kabeljauw gebleven?

VERA: Die heb ik onderweg uit het venster gegooid.

EVELYNE: Hoeveel zou de buit zijn?

ROSETTE: Minstens 100.000 Euro.

EVELYNE: Nee, zeker 200.000!

WENDY: Over het miljoen.

VERA: Ik schat 500.000 Euro.

ROSETTE: Waar zit Slobby?

EVELYNE: Wat dacht ge, die leert... fieteren.

WENDY: Vera, wat doet gij nu...? Gij legt de verkeerde kleur bijeen. Hier liggen die van 50, daar die van 100 en ginder die van 200.

EVELYNE: (noteert op een blaadje papier) We zullen alles eens optellen. (merkt een bolletje kauwgom op de stylo) Vera, wat is dat...?

VERA: Een bolleke tuttefrut.

EVELYNE: Wilt gij nu eens eindelijk ophouden met die bollekes tuttefrut overal achter te laten...?

VERA: Ik zal er seffens eens eentje over uwe mond plakken!

WENDY: (haalt ondertussen een horloge van de kast) Vanwaar komt dit horloge...?

ROSETTE: Tiens, dat is de gouden horloge van onzen John! Hoe komt die hier...?

EVELYNE: Die heeft de Slobby deze voormiddag van den John gepikt toen die bij ons aan de bank stond.

ROSETTE: Daar gaat den John niet mee kunnen lachen hé. Die horloge heeft 'm gekregen van de commissaris bij 20 jaar dienst.

VERA: (terwijl ze in stilte een stapeltje bankbiljetten telt) Kunt ge nu allemaal eens efkes zwijgen! Zèg, nu moet ik weer opnieuw beginnen tellen!

WENDY: Ja, nu ben ik mijnen tel ook kwijt. (gooit de stapel bankbiljetten weer door elkaar) Dat geld valt niet te tellen.

EVELYNE: Waar gaan we al dat geld laten?

ROSETTE: Niet terug in die stinkende tas steken hé.

(Wendy verstopt de hele buit in 3 uitgeholde rode kolen)

EVELYNE: Wat is daar de bedoeling van?

WENDY: Niemand gaat dat geld daar zoeken.

EVELYNE: Iemand goesting in verse koffie? Hij is aan 't doorlopen. (af naar keuken)

VERA: Zijn wij nu rijk?

WENDY: Ja. Als ge de winkel binnengaat en ge kunt kopen wat ge maar wilt, dan zijt ge rijk.

VERA: Hoeveel gaan we Rosette geven?

ROSETTE: Ik wil niks!

WENDY: Normaal hebt ge recht op 1/4de.

VERA: We waren toch met vijf.

WENDY: Slobby geven we niks.

VERA: Waarom niet?

WENDY: Zèg, die krijgt hier al kost en inwoon hé.

(Evelyne op met de koffie)

EVELYNE: Den beenhouwer keek de ogen uit zijne kop toen ik 500 Euro liet wisselen voor 3 kilo gehakt.

ROSETTE: Ik zou dat maar niet te dikwijls doen. (niest) Ik heb precies deze voormiddag een valing gepakt.

(Slobby komt met z'n benen uit elkaar binnen gestapt)

SLOBBY: Ikke zijn gaan fieteren, maar mijne poepe doen vele van de pijn van de harde zadel.

VERA: Hebt gij vaseline aan die zadel gesmeerd? Dan schuift dat toch beter aan uwe poepe.

SLOBBY: Ikke zal er volgende keer aan denken, dank u alstublieft. Waar zijn de horloge van de police?

WENDY: Daar op de kast.

(Slobby doet het horloge om z'n pols)

EVELYNE: En nu...? Alle problemen zijn in ene keer opgelost.

VERA: Ik vraag me af of ze die bankdirecteur al gevonden hebben, ocharme!

ROSETTE: En ik durf niet meer naar huis. Onzen John slaagt mijne kop in als 'm zijne beschadigde auto merkt. Hij zal direct de link leggen en mij hier komen zoeken.

WENDY: We zullen den John hier ontvangen met open armen.

VERA: We gaan 'm gijzelen.

ROSETTE: Vergeet niet dat hij gewapend is hé.

WENDY: Geen erg, wij zijn ook gewapend!

SLOBBY: (tovert een brief tevoorschijn uit z'n zakken) Deze enveloppe zat in uwe brievenbus. (geeft die aan Evelyne) Dank u alstublieft.

EVELYNE: 't Is nen brief van den burgemeester. (opent en leest) Men zal vrijdag de 2de overgaan tot het afbreken van onze woning met de grove middelen, lees bulldozer.

VERA: Dat is morgen al!

WENDY: Laat ze maar komen. Ik zal zorgen dat iedereen van ons een wapen heeft.

ROSETTE: Waar gaat gij dat halen...?

WENDY: Ik heb al een heel wapenarsenaal gereed tegen dat ze aanvallen. Geloof ge me niet? Wacht...!

(Wendy haalt een pistool, een jachtgeweer, een bazooka en een handgranaat tevoorschijn)

VERA: (ad Slobby) Moeten wij hem ook leren schieten?

SLOBBY: Nee, dank u alstublieft, dat hoeft niet. Ikke hebben leren schiet in oorlog van Kosovo.

WENDY: (roept strijdvaardig) We gaan de vijand verpletteren!

ROSETTE: Wat krijgt die...?

EVELYNE: 't Is just hare pa.

(De deurbel rinkelt)

EVELYNE: Is al 't geld verstopt?

WENDY: Ja. Ik zal wel gaan kijken. Maar iedereen moet stil zijn hé. (af naar voordeur)

VERA: Misschien is dat de politie al...?

EVELYNE: Dat kan niet. Hoe weten die dat wij de daders zijn?

SLOBBY: Police..., oeioei...! (wil er in paniek vandoor)

VERA: Nee Slobby, hier blijven gij...!

(Wendy keert weer)

WENDY: Het is den John, hij is héél kwaad. Wat moet ik doen? Binnen laten of niet...?

EVELYNE: Rosette, verstopt u snel in de keuken!

(Rosette onmiddellijk af naar de keuken. De wapens worden snel onder de sofa geschoven)

VERA: Laat 'm nu maar binnenkomen.

(Wendy af naar voordeur)

EVELYNE: (tot Slobby) En gij moet uwe mond houden hé!

SLOBBY: Hoe moete ikke mijne mond houden?

VERA: Dicht!

SLOBBY: (bijna met z'n mond dicht) Okee, dank u alstublieft.

(Wendy laat een norske John binnen)

EVELYNE: (tot John) En wat goei nieuws hebt gij bij...?

JOHN: Goei nieuws...? Kom maar eens in mijn garage kijken dan weet ge wat nieuws er is! Mijne schone auto staat vol met deuken en blutsen! (aangeslagen) Nee, zoiets verdien ik niet! (dan héél kwaad) Waar is ons Rosette...?

VERA: Niks van gezien.

JOHN: En van die bankoverval deze morgen in 't dorp weet ge ook niks zeker? Nochtans leiden alle sporen naar hier, Madammen van de macadam...! (als z'n oog op Slobby valt) Wie is die vent...?

WENDY: Euh..., dat is mijne verloofde.

EVELYNE: Niet waar, dat is MIJNE verloofde!

VERA: Héla, daar is afgesproken dat we hem gingen verdelen onder ons drieën hé!

SLOBBY: Ja, dank u alstublieft.

EVELYNE: (berispt) Pssst... (maakt naar Slobby een streng gebaartje van te zwijgen)

JOHN: (bekijkt Slobby te lang) Hoe is uwe naam...?

SLOBBY: (onverstaanbaar met gesloten mond)!

JOHN: Het zou me niet verwonderen als dat die ontsnapte illegaal is!

VERA: Gij kunt zeggen wat ge wilt!

JOHN: Weet er iemand hoe laat het is?

SLOBBY: (kijkt op z'n horloge) Vijf uren, dank u alstublieft. (beseft dat hij een foutje gemaakt heeft, slaat zich voor het hoofd)

JOHN: Tiens, hoe komt 't dat die MIJN horloge draagt...?

EVELYNE: Toevallig dezelfde.

(Op de achtergrond horen we Rosette niezen)

JOHN: Wat was dat...?

VERA: Ons kat..., ze zit met een valling.

(John trekt plotseling de keukendeur open. Rosette die aan de deur stond te luisteren tuimelt naar binnen)

JOHN: Kijk, wie we hier hebben...!

ROSETTE: (met angstig lachje) Dag John.

JOHN: Wat is er met mijnen auto gebeurd...?

ROSETTE: Ge bedoelt ONZE auto.

JOHN: Is die gebruikt bij den bankoverval?

ROSETTE: Oh nee.

JOHN: Oh ja, want ge hebt de valse nummerplaten er vergeten af te halen.

(Wendy stoot zich voor het hoofd en krijgt een venijnige elleboogstoot van Vera)

JOHN: Ik weet 't, ge zat met u vijf op de zitbank te wachten!

VERA: Oh nee, niet waar.

JOHN: Oh ja, wèl waar!

VERA: Nee, want ons Wendy en ik waren de bank binnen!

WENDY: En gij waart nog zo stom om de vluchtauto in gang te duwen, waarvoor onzen dank.

JOHN: (dreigend tot Rosette) Gij zult gestraft worden, en 't zal niet mals zijn, dat beloof ik u! (doet z'n broekriem uit) Kom maar eens tot hier! (luider) Hierkomen, zeg ik u...!

(Een bange Rosette heeft meer zin om te wenen)

JOHN: Hoort ge mij niet goed? (toont z'n tanden) Hier, zeg ik u...!

VERA: Rosette is uwen hond niet hé!

(Wendy gooit zich voor Rosette, de rest volgt. Slobby dreigt met z'n vuisten)

EVELYNE: Als ge Rosette wilt, dan moet ge ons allemaal pakken!

WENDY: En als ge ook maar ene vinger naar haar durft uitsteken dan garandeer ik u dat binnen de minuut uwe kop hier onder tafel rolt!

(John bedenkt zich en doet inspectie in de kamer. Hij vindt al gauw de lege tas die bij de overval gebruikt is)

JOHN: (ruikt aan de tas) Hier heeft geld ingezeten, veel geld! Een goeie politieman ruikt dat. Waar is de buit van de overval...?

EVELYNE: Hoeveel was 't...?

JOHN: 500.000 Euro!

VERA: (fier tot de rest) Héla, ik had gelijk hé!

JOHN: Ik wil nu weten waar het geld is!

SLOBBY: De geld gaat gij nooit kunnen vindt!

(John gaat op zoek en ontdekt het wapenarsenaal onder de sofa)

JOHN: Hier se, ik heb al direct prijs. Waar hebt ge die wapens voor nodig?

VERA: Om de muggen van ons lijf te houden in de zomer.

JOHN: (monstert de rode kolen) Ge hebt flinke rode kolen in huis. Ook gestolen zeker...?

EVELYNE: Nee. Die komen uit onze moestuin en zullen morgen op tafel komen.

JOHN: Ge hebt helemaal gene moestuin, leugenaars. Dat is een wildernis hier vanachter! (ontdekt plots het geld in de rode kolen) Ahààà...!

WENDY: (dreigend met pistool) Afblijven of ik knal ne kogel door uw oren zodat uw hersenen er langs uw neus uitvliegen!

JOHN: Nu gaan we 't krijgen.

EVELYNE: (tot de rest, ad John) Wat gaan we met hem doen?

WENDY: We schieten zijne kop eraf! (mikt reeds op John)

ROSETTE: Nee, niet doodschieten alstublieft!

WENDY: Pak een koord en knevel hem.

VERA: En dan steken we hem op de zolder, daar zitten ratten en muizen.

JOHN: Nee, ik heb schrik van ratten en muizen.

WENDY: (denigrerend) Zo'n groot bakkes, en dan nog schrik van ratten en muizen!

(John wordt ondertussen gekneveld)

JOHN: Hier gaat ge spijt van krijgen! Dat beloof ik u!

SLOBBY: (boos) En nu een beetje van zwijgen hé, dank u alstublieft. Of ikke zal eens uit mijne kram schiet hé! (plakt plakband over John z'n mond)

(Men legt John op de sofa)

EVELYNE: Wat gaan we met hem aanvangen?

VERA: Uitschakelen en in 't kanaal gooien.

WENDY: Nee, dat is niet genoeg. We snijden hem in stukken en we begraven elk stukje ergens anders.

(Als John mompelend reageert vanuit de sofa slaat Slobby hem met een braadpan op z'n kop)

ROSETTE: Ik wil niet dat ze mijnen John vermoorden...!

EVELYNE: Kunnen we hem niet een beetje doodschietsen, maar niet helemaal?

SLOBBY: De duivel zitten in deze police. Dus euh, die duivel moete er weer terug uit.

ROSETTE: Kan dat?

SLOBBY: Natuurlijk, mijne Rosetteke. Slobby kunnen alles, kijk maar!

(Men dempt het licht. Iedereen zet zich rond John)

SLOBBY: Kunnen iedereen nu ene beetje zwijg, dank u alstublieft. (met geheimzinnige gebaartjes) Whoe..., diabolicus, consilium plenum sceleris..., whoe....!

EVELYNE: Ik heb schrik!

ROSETTE: Ik ook.

SLOBBY: Het is bijna van de fini.

VERA: Hij zegt dat 't bijna gedaan is.

ROSETTE: Is 'm dood?

SLOBBY: Nee, uwe police is spring van de levend, en braaf als ene kleine lammeke. De koord mag nu ene beetje los.

(John wordt ontkneveld)

SLOBBY: (tot Rosette) Teste maar ne keer. Gij gaat verschiet van de resultaat.

ROSETTE: (test John uit op strenge toon) Sta eens recht...! Ga terug zitten...! Loop eens rond de tafel...! Krab eens op mijne rug...!

(John voert alle bevelen uit als een trouwe hond)

ROSETTE: Maar dat is ongelooflijk...! Merci Slobby. (geeft hem een wangkusje)

EVELYNE: Zèg Rosette, ik heb niet graag dat ge hem kust. Gij hebt al ne vent hé.

VERA: Het wordt hoogtijd om een feestje te bouwen.

JOHN: (enthousiast) Jàààà...!

ROSETTE: Zitten gij, hé maat...!

(John zet zich braafjes)

EVELYNE: Nee, laat hem voor ons drinken gaan halen in de keuken.

WENDY: Voor mij ne wodka.

VERA: Voor mij ne wodka-cola.

EVELYNE: Voor mij ne wodka-orange.

SLOBBY: Voor mij nen dubbele wodka.

ROSETTE: Voor mij... een waterke.

EVELYNE: Alles staat in de frigo.

(John af naar keuken)

EVELYNE: En ik heb ook nog een verrassing! (af naar keuken)

VERA: Dat zal wat zijn, ons Evelyne kennende.

WENDY: Dat heeft ze nog eens gezegd, en toen zat er ne kikker in ons bed verstopt.

EVELYNE: (weer op van keuken met een hele schotel gebakken gehaktballen)
Voor degene die honger hebben...!

WENDY: Amaai, daar komen wij 14 dagen mee toe.

(Slobby werkt onmiddellijk een gehaktbal naar binnen)

VERA: (ad Slobby) Zonder de Slobby, ja.

ROSETTE: Die is precies uitgehongerd.

EVELYNE: (tot Slobby) Ge moet niet zo rap eten, die bouletten gaan niet lopen zenne!

(Slobby mompelt iets onverstaanbaars met de mond vol waardoor de restjes vlees door de kamer vliegen)

VERA: Seffens hebben we nog ne paraplu nodig.

(John op met een schotel drank voor de aanwezigen)

ROSETTE: (tot John) Goed jongen. En nu gaat ge terug naar de keuken en dan doet ge daar heel de vaat.

SLOBBY: Ikke zullen die police vertellen hoe hij dat moeten doen.

(Slobby port John af naar de keuken)

ROSETTE: Kunnen John en ik hier deze nacht blijven slapen?

WENDY: Waarom...?

ROSETTE: (huivert) Met dat duivelgedoe durf ik niet meer naar huis zenne.

VERA: Okee, hier is plaats genoeg.

EVELYNE: Oh ja? Bij wie gaat Slobby dan slapen...?

(Vera en Wendy steken hun vingertje omhoog)

ROSETTE: Het wordt hoogtijd dat ge alledrie eens gaat proeven van de liefde.

VERA: Hoe moeten wij dat doen?

ROSETTE: Om ne vent te verleiden moet ge alledrie toch iets meer sexy kleren dragen. Die vonk moet er zijn, verstaat ge dat niet. Daar moet elentric in de lucht hangen. En dan baf..., pataat..., boem...!

EVELYNE: Hoe en wanneer kunnen wij dat eens uittesten?

ROSETTE: Seffens hier op de sofa. En ik blijf er bij hé!

WENDY: Waarom...?

ROSETTE: Dan kan ik links en rechts wat bijsturen als 't nodig is. We zullen de sofa omdraaien.

VERA: Ondersteboven?

ROSETTE: Maar nee! Ga nu alledrie maar andere kleren aantrekken zodat ge de Slobby kunt verleiden.

(Wendy, Vera en Evelyne af naar slaapkamer. Slobby komt van de keuken)

ROSETTE: Slobby, hebt gij in Kosovo al eens geproefd van de liefde?

SLOBBY: Natuurlijk. Maar Slobby proeven liever van de gehaktbal. (stopt een gehaktbal in z'n mond)

ROSETTE: Wendy, Vera en Evelyne willen ook eens proeven hoe de liefde smaakt. Kunt gij daar voor zorgen?

SLOBBY: Natuurlijk.

ROSETTE: Eet nog maar wat gehaktballen want 't zal nodig zijn. (duwt hem enkele gehaktballen in handen) Kunt gij nu ook ietwat sexy kleren aantrekken? Kwestie van de dames wat op te warmen.

SLOBBY: Ja, dank u alstublieft. (af richting slaapkamers)

ROSETTE: (roept autoritair aan de keukendeur) Héla, kom eens naar hier gij...!

(John komt van de keuken en wil een gehaktbal nemen)

ROSETTE: (streng) Terugleggen...!

JOHN: Maar ik heb honger.

ROSETTE: (luider) Terugleggen...! Of hoort gij niet goed! Als ge dat niet beleefd kunt vragen dan blijft gij daar af!

JOHN: Maar ik...

ROSETTE: (onderbreekt) En ik wil niet dat ge mij tegenspreekt! Verstaan! Ja Rosette!

JOHN: (beleefd) Ja Rosette!

ROSETTE: Zo wil ik 't horen. (zet zich op een stoel) En nu gaat gij mijn schouders masseren. (verwittigt) En doe me geen zeer of 't zal uwen beste dag niet worden! Ja Rosette!

JOHN: (beleefd) Ja Rosette!

(John masseert de schouders van Rosette)

ROSETTE: 't Is goed zo. Vanaf nu gaat gij dat elke avond doen. Okee?

JOHN: Ja.

ROSETTE: Ja wie...?

JOHN: (beleefd) Ja Rosette!

ROSETTE: En nu gaan we de sofa omdraaien.

JOHN: Wat gaat er hier gebeuren...?

ROSETTE: Niks!

(John en Rosette keren de sofa met de rug naar het publiek)

JOHN: Waarom draaien wij die sofa om?

ROSETTE: (verzint) Anders schijnt de zon in m'n ogen.

JOHN: Er is geen zon.

ROSETTE: De maan dan.

JOHN: Er is geen maan.

ROSETTE: Het licht van de luster. En hou op met vragen te stellen.

JOHN: (beleefd) Ja Rosette.

ROSETTE: En nu moogt gij terug gaan voortdoen met de vaat.

JOHN: Maar ik wil...

ROSETTE: (onderbreekt) En ik wil gene commentaar! Begrepen!

(John af naar de keuken)

ROSETTE: (bij zichzelf) Waarom heb ik bij den John toch niet vroeger een duiveluitdrijving laten doen...?

(De 3 dames komen elk, gekleed in hun nachtjas, met hun knuffeldiertje tevoorschijn. Wendy heeft een klein, Vera iets groter en Evelyne heeft het grootste knuffeldier. De dames dragen elk originele pantoffels)

EVELYNE: Allé, wij zijn gereed.

ROSETTE: (doelend op de knuffeldiertjes) Ge hebt nog volk meegebracht, zie ik.

VERA: Zo voelen wij ons meer op ons gemak.

ROSETTE: Ik heb hier drie condomen. Voor elk eentje. Dat gebruikt ge maar onder het vrijen. (overhandigt eentje aan Vera)

VERA: Hoe...?

ROSETTE: Dat komt wel in orde.

EVELYNE: Waar blijft Slobby?

ROSETTE: (roept aan deur slaapkamers) Slobby, zijt gij bijna gereed...?

(Slobby komt op. Hij is gekleed in lang slaapkleed en slaapmuts. Hij draagt een plastieke opblaasbare krokodil)

ROSETTE: Wat moet dat beest voorstellen...?

SLOBBY: Dat is "Roepie Roepie", mijne knuffeldier!

EVELYNE: (ad outfit Slobby) Als die Sexy gekleed is dan ben ik Sofia Loren!

ROSETTE: 't Is niet de buitenkant die telt, maar wat er onder dat slaapkleed zit.

VERA: En wat zit daar onder? Nog zo'n krokodil...?

ROSETTE: Dat zult ge spoedig zien.

EVELYNE: Ik heb schrik van zijn krokodil!

SLOBBY: Ikke zal mijne Roepie Roepie naast de sofa leggen, dank u alstublieft.

ROSETTE: (tot Slobby) Zijt ge gereed om uwen eerste aanval in te zetten?

SLOBBY: Ene beetje van de rustig hé. Slobby is gene machien op de naft hé!
Slobby is ene machien op de diesel, dank u alstublieft.

EVELYNE: Dan hoop ik maar dat 'm halverwege niet zonder mazout gaat vallen.

(Rosette legt een laken op de sofa. Evelyne en Wendy zetten zich met hun knuffeldiertje aan tafel)

ROSETTE: Allé, begin er maar aan! Maar ieder om beurt hé. Vera, gij begint.

VERA: (doet haar pantoffels uit, dan tot haar zusters) Van mijn sloefkes afblijven hé! (twijfelend tot Rosette) Zou ik mijnen bril ophouden of niet...?

EVELYNE: Zonder bril ziet ge helemaal niks.

ROSETTE: Ze moet niks zien, ze moet voelen!

(Vera duikt samen met Slobby op de sofa. We zien uiteraard niet wat er op

de sofa gebeurt doordat de rugleuning naar het publiek wijst. We zien wèl dat Vera's handen de verpakking van het condoom verwijderen)

VERA: (komt tevoorschijn, ze kauwt op het condoom) Zèg, dat is slechte tuttefrut zenne...! (spuwt uit)

ROSETTE: Maar dat is gene tuttefrut!

VERA: Wat is dat dan?

ROSETTE: Dat moet ge over het wapen schuiven.

(Vera kruipt terug op de sofa. Plots horen we in de keuken het geluid van vallende potten en pannen)

EVELYNE: (tot Rosette) Wat is die vent van u daar in de keuken aan 't uitspoken...!

WENDY: Ik zal daar eens efkes gaan kijken. (af naar keuken)

(We horen dat iemand op de sofa een mep krijgt, pijnkreet van Slobby volgt. Vera komt weer over de rugleuning van de sofa hangen)

VERA: Zèg, is dat normaal dat die al mijn ondergoed uittrekt?

ROSETTE: Ja, dat moet zo!

VERA: Maar dan ziet die wel mijn dinges hé...!

EVELYNE: Vera, wilt ge de liefde bedrijven of niet?

VERA: Ja. (minimaliseert) Allé, 't is te zeggen, een klein beetje toch.

EVELYNE: Wel, dan moet ge luisteren naar wat Rosette zegt. Zij zal 't toch wel weten want zij doet zoiets elke dag.

ROSETTE: (bij zichzelf) Was dat maar waar.

EVELYNE: Vera, ga liggen en doe voort! Hier zitten er nog te wachten hé!

(De bh van Vera, haar slipje en haar knuffeldiertje vliegen om beurt door de kamer)

EVELYNE: Hebt ge al iets gevoeld, Vera...?

VERA: (OFF) Wàt moet ik voelen?

ROSETTE: Ga eens met uw handen onder het laken en voel eens ne keer!

(Gegiechel van Slobby)

EVELYNE: (gniffelend tot Rosette) Ge hoort dat ze op de juiste weg zit hé.

VERA: (OFF) Hola..., hola..., nu heb ik 't gevonden...! (verbaasd) Amaai, dat is iets groot...!

EVELYNE: (wrijft met binnenpretjes in haar handen) Oooooh..., wat staat er ons nog allemaal te wachten!

VERA: (OFF) Zèg, wat moet ik daarmee doen? Daar komt precies wind uit!

ROSETTE: Dat kan niet!

VERA: (OFF) En dat is wel nen halve meter lang...!

ROSETTE: (met open mond aan haar stoel genageld) Maar dat kan niet!

VERA: (OFF) Wacht, ik zal 't eens laten zien...!

(Vera komt over de rugleuning van de sofa hangen)

VERA: En wat is dit dan...? (toont een fietspomp)

EVELYNE: Daar se..., onze fietspomp die wij al 3 weken kwijt waren!

VERA: Die zat tussen de kussens van de sofa. (duikt terug onder het laken)

(Wendy komt van de keuken)

WENDY: Er is een accidentje gebeurd in de keuken. Den afwas is van 't aanrecht tegen den John z'n been gevallen. Kan Slobby dat efkes gaan verzorgen? Heel z'n been ligt open.

SLOBBY: (komt tevoorschijn) Dan zal hij even moeten wacht want hier liggen iemand met de 2 benen open!

VERA: (OFF) Rosette, wat moet ik nu doen...?

ROSETTE: Denk aan de chocolat waarover ik u verteld heb.

VERA: (OFF) Hij heeft gene chocolat bij, zeg 'm!

ROSETTE: Kom, dat is hopeloos. De volgende...!

(Wendy maakt zich gereed. Vera komt tevoorschijn gekleed in nachtjas. Ze zet zich teleurgesteld aan tafel)

VERA: Amaai zèg, als dat alles is...! Dan kan ik mijne chocolat beter gaan kopen in den Aldi zenne.

WENDY: Kom, 't is mijn beurt.

(Nu kruipt Wendy bij Slobby op de sofa. Rosette geeft het 2de condoom aan Wendy)

ROSETTE: En dat plastiekje niet vergeten van over het wapen te schuiven hé.

(We zien ook Wendy's knuffeldiertje, haar bh en haar slipje om beurt door de kamer vliegen. Daarna komt Slobby over de rugleuning van de sofa hangen. Hij lijkt wel moe)

ROSETTE: Gaat 't nog, jongen...?

SLOBBY: Ja, dank u alstublieft.

(Wendy houdt de loop van een pistool, waarover het condoom gedeeltelijk is geschoven, tegen Slobby z' kop)

WENDY: (tot Slobby) Is uwen duracel al op, manneke...?

ROSETTE: Waarom hebt gij dat condoom over uw wapen geschoven?

WENDY: Dat moest ik toch doen van u.

ROSETTE: Maar nee, 't is niet dat wapen, maar het wapen van Slobby!

WENDY: Draagt die ook een wapen...?

ROSETTE: Maar natuurlijk.

VERA: Oeioei, dan heb ik sjans gehad! Stel dat dat afgaat als ik daar lig zèg!

(Rosette zucht. Slobby komt teleurgesteld tevoorschijn)

ROSETTE: Wat nu weer...?

SLOBBY: Ikke zien het niet meer zitten.

ROSETTE: Wilt gij het liefdespel nu al opgeven?

SLOBBY: Ja, dank u alstublieft.

EVELYNE: (ontwaakt als het ware) Hoe...? En ikke dan...? Ja, daar hebt ge 't, ik schiet er weeral over hé.

(Ook Wendy komt nu tevoorschijn gekleed in nachtjas. Ze zet zich teleurgesteld naast Vera aan tafel)

WENDY: Als dat het liefdespel is dan moet ik gene vent hebben.

ROSETTE: Dat is niet moeilijk. Als ik mijne vent een pistool tegen zijn kop zet dan komt er ook niks van in huis!

WENDY: Als ze daar nog niet tegen kunnen zèg!

EVELYNE: (enthousiast) En nu is 't mijn beurt...!

ROSETTE: Condoom openen, uittrekken en dan een beetje opblazen dan lukt dat beter.

(Evelyne krijgt het 3de condoom overhandigd. Ze schopt haar pantoffels enthousiast uit. Ze kruipt op de sofa en sleurt Slobby brutaal naar zich toe. Onmiddellijk daarna vliegt haar bh door de kamer)

EVELYNE: (komt even overeind) Niet komen piepen hé!

WENDY: Waarom? Hebt gij iets anders dan wij misschien?

(Vervolgens landt de slip van Evelyne op de tafel. Wendy plooit de overgrote onderbroek van Evelyne open)

WENDY: (tot Vera) Ons Evelyne heeft inderdaad iets anders dan wij.

VERA: Daar kunt ge bijna met paard en kar in draaien!

(Plots merken we dat Evelyne het condoom als een ballon tracht op te blazen)

VERA: Ze kan niet tegen ballonnen, zegt ze, maar nu speelt ze er zelf mee!

(Evelyne laat het opgeblazen condoom los waardoor het ding door de kamer vliegt. Zij komt overeind)

EVELYNE: Sorry hé, mijn ballonke is gaan vliegen...!

ROSETTE: (zucht ontmoedigd) Maar zó moet dat niet!

EVELYNE: Ik moest dat toch opblazen. Hebt gij just zelf gezegd.

ROSETTE: Allé, doe maar voort nu, of we zitten hier morgenavond nog te wachten!

(Evelyne doet verder op de sofa. Ze giechelt)

VERA: (fronst de wenkbrauwen) Die vindt dat precies nog plezant ook. Dat versta ik niet zenne!

(Wendy veert recht en wil gaan kijken)

ROSETTE: Niet gaan loeren hé...!

(Evelyne giechelt opnieuw)

WENDY: Waarom lacht ons Evelyne zo raar...?

ROSETTE: (bij zichzelf) Och mannekes, ik zou ook lachen als 't zo lang geleden was.

(We horen nu ritmisch gepiep op de sofa)

VERA: Tiens, zo heeft onze sofa nog nooit gepiept!

(Dan komt Slobby tevoorschijn. Hij blaast z'n plastieke krokodil op wat het ritmisch piepend geluid veroorzaakt)

ROSETTE: (tot Slobby) Wat nu weer...?

SLOBBY: De soupappe van mijne Roepie Roepie heeft 't begeven.

ROSETTE: Zorg maar dat UW soupappe het niet begeeft!

SLOBBY: Okee, dank u alstublieft. (kruipt terug onder het laken)

(Evelyne huilt plots als een wolf à la Porky's)

VERA: (verbaasd) Is die ons Evelyne aan 't opereren of zo...?

WENDY: Die doet zo raar hé.

VERA: Ik denk dat ze weer last heeft van hare reuma.

ROSETTE: En ik vrees dat Evelyne verkocht is voor het leven.

(Evelyne komt tevoorschijn in nachtjas, ze is helemaal van haar melk en loopt enthousiast door de kamer. Rosette wil haar temperen. Maar als een uitgeputte Slobby overeind wil komen duwt Evelyne hem terug op de sofa)

EVELYNE: Ik wil nog ne keer! Ik wil nog ne keer!

SLOBBY: (bedankt) Nee, dank u alstublieft.

VERA: Ons Evelyne denkt dat ze op ne paardjesmolen zit.

(Slobby stoot Evelyne af. Evelyne zet zich bij Vera en Wendy aan tafel. Slobby stapt met een boog om de dames heen en laat zich uitgeput in een zetel vallen)

EVELYNE: Is dat nen diesel...? Nog minder dan nen 2-pk, ja!

ROSETTE: Uwen tijd komt nog, maar ge moet tegen 't wachten kunnen.

VERA: (tot Evelyne) Ik weet niet wat gij daar zo plezant aan vindt, en dan die ambetante krokodil naast u, bwaaaah...! Die heeft mij zeker wel 3 keren gebeten!

(John komt mankend van de keuken. Hij draagt nu een keukenschort)

ROSETTE: Wie heeft gezegd dat gij de keuken mocht verlaten...?

JOHN: (gooit z'n keukenhanddoek op de sofa) Ik weiger nog langer de vaat te doen!

ROSETTE: (tot Slobby, ad John) Kan dat al uitgewerkt zijn?

SLOBBY: Zou kunnen.

(John ontdekt de slipjes en de bh's die her en der in de kamer verspreid liggen)

JOHN: Wat is hier allemaal gebeurd...?

ROSETTE: Een liefdesfeestje.

JOHN: Die illegale Kosovaar heeft toch niet met die drie vrouwen...? Natuurlijk, ne Kosovaar pakt alles wat 'm kan krijgen!

SLOBBY: (veert recht) En nu willen ikke nog één keer gaan fieteren.

JOHN: (wantrouwig) Wat bedoelt die met "fieteren"...?

VERA: Hij wil nog ene keer gaan rijden.

SLOBBY: Waar zijn de vaseline?

JOHN: Waarvoor heeft die vaseline nodig...?

SLOBBY: Dat schuift beter aan de poepe!

JOHN: (vermoedt dat hij het volgend slachtoffer zal worden) Ik zal heel de vaat wel alleen doen, maar houdt die gast in godsnaam tegen! (vlucht naar keuken)

SLOBBY: Waarom hebben die police schrik van mij?

EVELYNE: (zet 3 flessen wodka op tafel bij de schotel gehaktballen) En nu gaan we feesten...!

doek

VIJFDE BEDRIJF

VRIJDAG MORGEN

(Er is blijkbaar goed gefeest. Op tafel staan er twee flessen wodka. Verder merken we omgevallen stoelen, confetti, gekleurde slingers en de schotel gehaktballen is met de helft verminderd. Rosette ruimt de boel op. Ze laat de schotel gehaktballen staan. Rosette zet stil zingend het ontbijt op tafel. Vera en Evelyne komen van de slaapkamers en zetten zich aan tafel. Ze zitten duidelijk met een flinke kater)

VERA: Waarom zingt jij, Rosette?

ROSETTE: Omdat ik gelukkig ben. (zingt verder)

VERA: Kunt jij wat stiller zingen, dank u alstublieft?

ROSETTE: Waar zit Wendy?

EVELYNE: Die maakt zich gereed voor de confrontatie met den bulldozers. Of zijt
gij vergeten dat den burgemeester vandaag den aanval gaat inzetten?

VERA: Hou ons Wendy in de gaten want ze zal moorden begaan!

EVELYNE: Och, misschien is dat wel eens nodig.

ROSETTE: Waar zit de Slobby?

VERA: Die zal nog slapen.

EVELYNE: Zèg, waar is die 3de fles wodka naartoe?

VERA: Hoe...? Daar stonden maar 2 flessen.

EVELYNE: Nee, ik ben er zeker van dat ik gisteravond 3 flessen wodka op tafel
gezet heb.

ROSETTE: Wordt er niet ontbeten, dames?

VERA: Ik heb geen honger, maar wel goesting in straffe koffie.

ROSETTE: Die heb ik ook al gemaakt. (schenkt uit)

(Vera wil enkele schepjes suiker in haar kopje doen, maar dat doet ze toevallig in het kopje van Evelyne. Dan roert ze in haar kopje en drinkt vervolgens)

VERA: (proeft) Tiens, had ik daar gene suiker in gedaan...?

EVELYNE: (verwisselt de kopjes) Pak dit maar.

VERA: Sorry, hé Evelyne.

EVELYNE: 't Wordt hoogtijd voor ne nieuwe bril hé.

ROSETTE: Kan er iemand Slobby gaan wekken?

VERA: (veert snel van haar stoel, dan tot Evelyne) 't Is mijn beurt vandaag.

EVELYNE: Niet binnengaan hé, enkel op de deur kloppen.

(Vera af richting slaapkamers)

EVELYNE: En waar zit den John?

ROSETTE: Die is deze nacht gevluht. Hij heeft zelfs een briefke achtergelaten.
(leest briefje voor) Rosette, sinds jij omgaat met die heksen van de familie
Fluit, zijt jij ook een heks geworden! Hiervoor zult jij nog jàren boeten.
Getekend: John.

EVELYNE: Dus die duiveluitdrijving heeft niet gewerkt?

ROSETTE: Jawel, maar niet lang genoeg.

(Vera komt in lichte paniek van de slaapkamers)

VERA: Slobby is weg...! En zijn bed is nog gedekt!

EVELYNE: Dan heeft hij er deze nacht niet in geslapen.

ROSETTE: Wat is hier gisteravond nog gebeurd...?

EVELYNE: Dat weet ik niet meer, ik was te zat.

ROSETTE: Kom, dan moeten we hem gaan zoeken.

(Ze willen langs achterdeur naar buiten, maar dan daagt Wendy op. Ze komt van buiten en draagt Rambo-kleren)

WENDY: Wat scheelt er?

VERA: De Slobby is riebebedie...!

WENDY: Neenee, ik heb Slobby gevonden. Hij ligt nog halfzat in 't stalleke onder zijne fiets te slapen.

(Evelyne en Vera af naar buiten. Wendy reinigt haar pistool en haalt messen en zwaarden tevoorschijn)

ROSETTE: Ge lijkt goed gewapend?

WENDY: Het zal nodig zijn. Ze zullen ons huis niet zonder slag of stoot afpakken. Daar geef ik mijne kop voor. Dan kennen ze de Madammen van de macadam nog niet!

(Evelyne en Vera komen binnen met Slobby. Hij is nog steeds gekleed in slaapkleed en draagt z'n plastieke krokodil)

SLOBBY: Ooooh, ikke hebben verschrikkelijk van de hoofdpijn, dank u alstublieft. En mijne Roepie Roepie ook, kijk maar! (tot krokodil) Hebt gij ook van de hoofdpijn? (laat de krokodil bevestigen) Of wilt gij nog ene beetje van de wodka? (laat krokodil ontkennen)

WENDY: (tot Slobby) Ge moet u dringend gaan omkleden hé.

SLOBBY: Waarom?

WENDY: Omdat er aanstonds bulldozers gaan komen.

SLOBBY: Watte kom die bulldozer hier doen?

VERA: Veel show verkopen.

SLOBBY: Moet Slobby meespeel in de show?

EVELYNE: Dat is hem geraden!

SLOBBY: (opgetogen) Eindelijk kan ik laten zien tot wat ikke allemaal in de staat ben.

WENDY: Ge moet nog andere kleren aantrekken.

SLOBBY: Waarom?

ROSETTE: De kleren alleen al moet de vijand op andere gedachten brengen.

SLOBBY: Ikke houden wel van de show. Waar vinden ikke de kleren voor de show?

EVELYNE: In die zwarte koffer op ons Vera haar slaapkamer.

VERA: En ge moet u niet inhouden. Het kan niet wreed genoeg zijn. (tot krokodil)

Roepie Roepie, hier blijven en schone brave zijn, of ikke doen poepekets hé. (laat z'n krokodil achter, af naar slaapkamers)

EVELYNE: (monstert de kamer) 't Kan zijn dat we de laatste uren in ons huis doorbrengen.

VERA: Het huis dat ons ma en onze pa gebouwd hebben.

WENDY: Dat mogen we niet uit handen geven.

VERA: Ons Ma zaliger moest 't weten.

EVELYNE: We moeten..., we MOETEN onzen eigendom met hand en tand verdedigen.

WENDY: Dat zal er niet aan ontbreken. Over mijn lijk, dat ze ons kot afbreken! (haalt een bazooka, een jachtgeweer en een handgranaat tevoorschijn) Wie neemt de handgranaat? Vera gij...?

EVELYNE: Nee! Ons Vera ziet de pin niet zitten die moet uitgetrokken worden.

VERA: Welke pin...? (neemt een gehaktbal in plaats van de granaat) Ik zie geen pin zitten...!

ROSETTE: IK zal de handgranaat wel nemen.

WENDY: (tot Rosette) Eerst de pin eruit trekken en dan gooien. Maar niet naar binnen, naar buiten hé!

ROSETTE: Als ik dat maar kan onthouden.

WENDY: Ik zal de bazooka hanteren.

EVELYNE: Dan pak ik het pistool.

VERA: (ad jachtgeweer) Dan schiet er niet veel over hé. Alhoewel, als ik er ene een cartouche in zijnen derrière kan blazen..., die gaat ook wieteren, vrees ik.

(Ze kantelen de sofa die aanstonds als schild zal worden gebruikt)

VERA: (ad jachtgeweer) Hoe werkt dat ding...?

WENDY: Ge moet die trekker achteruit halen.

VERA: Welke trekker...? Ik zie genen trekker!

WENDY: Pas op want dat ding is geladen hé!

VERA: En dan...?

(Vera schiet per toeval met haar jachtgeweer al direct een vaas aan flarden. Alle aanwezigen duiken tegen de grond)

ROSETTE: (ad kapotte vaas) Dat is goed gemikt, zou ik zeggen!

WENDY: Vera, 't Is wel naar de vijand dat ge moet schieten hé.

EVELYNE: Dat was een vaas van meer dan 100 jaar oud.

VERA: Al een geluk dat 't geen nieuwe was.

ROSETTE: Daar worden toch geen mensen doodgeschoten tijdens den aanval hé...?

VERA: Waarvoor hebben wij dan die wapens nodig?

ROSETTE: Enkel schrik aanjagen is voldoende.

EVELYNE: We moeten de vijand verjagen, niet vermoorden hé!

WENDY: Zèèèèg, dat is just het plezantste.

EVELYNE: (ad Wendy) 't Is just onze Pa hé.

(Slobby komt van de slaapkamers. Hij is gekleed in een ballet-pakje van Vera)

ROSETTE: (tot Slobby) Wat is dat...?

SLOBBY: Ikke konden niks anders vind voor de show. Moet ikke iets anders gaan aantrek?

WENDY: Nee, daar is geen tijd meer voor. De bulldozers zijn in aantocht. Hoort ge dat niet!

(We horen inderdaad op de achtergrond het geluid van een rijdende bulldozer die dichterbij komt. Algemene paniek. Wendy tracht iedereen te kalmeren)

WENDY: Iedereen moet zich verschansen.

(Alle aanwezigen verstoppen zich achter de sofa. Enkel Wendy staat bij het raam met een verrekijker)

EVELYNE: (OFF) Vera, pas op want ge zit met dat geweer tussen mijn benen!

VERA: (OFF) Zèèèg, dat is ook veel te lang.

ROSETTE: (OFF) Schuif eens wat op!

EVELYNE: (OFF) Rosette, niet te dicht bij Slobby gaan staan hé!

WENDY: (kijkt met verrekijker door het raam) Den bulldozer zet zich voor ons huis. Er staat ook ne combi van de politie. De John staat naast den burgemeester.

(Men komt tevoorschijn van achter de sofa)

SLOBBY: Ikke willen ook ene wapen.

WENDY: Ons Vera moet haar jachtgeweer maar aan Slobby geven.

VERA: Maar dan heb ik geen wapen meer.

SLOBBY: Kom, geef maar de geweer aan mij.

(Een schermutseling dreigt als Slobby het jachtgeweer van Vera wil afnemen)

SLOBBY: Wacht, ik zit nog met mijne vinger achter de trekker!

(Plots volgt een luide knal. De luster valt naar beneden en landt op de tafel)

WENDY: (vermoedt dat het schot van de vijand kwam) Allé kom, terugschieten...!

EVELYNE: Waarom?

WENDY: De vijand begint te schieten!

SLOBBY: Neenee, dat zijn ikke, dank u alstublieft.

WENDY: Leg dat geweer aan de kant of Slobby schiet ons allemaal nog dood!

(Plots rinkelt de deurbel)

EVELYNE: Psssst...! Wat was dat...?

VERA: Nu beginnen ze al te schieten met bellen!

ROSETTE: Nee Vera, dat was de deurbel.

VERA: Hoe...?

ROSETTE: Ja, er staat iemand aan de voordeur.

WENDY: Niet opendoen hé...!

EVELYNE: En als dat nu iemand is die komt zeggen dat wij hier mogen blijven wonen!

WENDY: En jij gelooft dat? Waarom staat hier die bulldozer, denkt ge?

VERA: Misschien is dat om onzen hof aan te leggen.

WENDY: Niks van! Er wordt niet opengedaan!

EVELYNE: Ik ben de oudste, en ik zeg wèl opendoen!

ROSETTE: En WIE gaat er opendoen...?

WENDY: Ikke niet hé!

(Er komt verder geen reactie)

SLOBBY: Okee, ikke zullen wel gaan, dank u alstublieft. Ene Kosovaar meer of de minder, dat gaan ze niet voel. (af naar voordeur)

ROSETTE: Als ze die daar in dat ballet-pakje zien staan dan gaan ze denken dat het hier een travestieten-bar geworden is.

(Slobby keert weer met een brief in handen)

WENDY: En...?

SLOBBY: Police John hebben mij deze brief van de burgemeester gegeef.

EVELYNE: Laat me eens kijken! (leest de brief) De burgemeester stelt een ultimatum, het is nu of nooit!

WENDY: (strijdvaardig als altijd) Nooit...!

ROSETTE: Maar ge kunt er toch eens over nadenken, Wendy.

WENDY: Hier wordt niet meer nagedacht, hier wordt alleen nog geschoten! En opgepast want ik ga het raam openen, dan kunnen we zien of de vijand wel zo menselijk is als ze zich voordoen. (opent het raam)

(Het raam is nog maar net open of de vijand schiet een gat in de plastieke krokodil van Slobby die op de achtergrond ligt. We horen de lucht uit de plastieke krokodil ontsnappen. Makkelijk te verwezenlijken als iemand van de aanwezigen er ongemerkt de lucht uitperst)

SLOBBY: (aangeslagen) Mijne Roepie Roepie..., ze heb mijne Roepie Roepie dood geschiet!

(Slobby maakt zich nu héél boos, graait de bazooka uit Wendy's handen en wil ermee door het raam schieten. Op het nippertje kunnen ze hem nog tegenhouden)

STEM OFF: (door megafoon) De illegale Kosovaar moet nu naar buiten komen...!

WENDY: (roept terug) Ge kunt ze kussen...!

VERA: En die van mij ook...!

SLOBBY: En 't de mijn ook. (stil tot Wendy) Wàt moeten zij kus...?

(Er volgt een tweede schot naar binnen. Niks geraakt deze keer)

EVELYNE: Iedereen dekking zoeken!

WENDY: 't Wordt tijd dat wij ook eens reageren hé! Of gaan wij ons hier gewoon laten afslachten?

SLOBBY: Evelyneke, geven mij ne keer uwe kabas, dank u alstublieft...!

EVELYNE: Over welke kabas heeft die 't?

SLOBBY: (met gebaartje aan borsten) Over die kabas...!

ROSETTE: Ik denk dat hij uwen bh wil.

EVELYNE: Wat is die daarmee van plan zèg?

VERA: Wil ik de mijne geven?

SLOBBY: Nee, die zijn ene beetje te klein, ikke willen van de grote kabas!

(Evelyne wil haar bh uittrekken)

WENDY: Nee, wacht...! Die van ons Ma is nog een beetje groter. Die had nen E-cup.

ROSETTE: Waar ligt die?

WENDY: Hier in de kast.

ROSETTE: Ligt dat ondergoed van uw Ma hier nog altijd in de kast?

WENDY: Ja, ons Evelyne kan het niet weggooien, zegt ze.

(Vera haalt een extra-grote bh uit de kast)

EVELYNE: (geeft die tot Slobby) Wat gaat gij daarmee doen?

SLOBBY: Kijken maar!

(Slobby bevestigt de twee uiteinden van de bh links en rechts aan het raam, zodat het hele ding kan fungeren als een katapult)

SLOBBY: Geven mij nu ne keer twee van de gehaktbal, dank u alstublieft!

(Vera overhandigt Slobby 2 gehaktballen. Op die manier schiet hij telkens 2 gehaktballen door het venster richting vijand. Vera blijft de ballen aangeven. De vijand wordt behoorlijk geraakt want telkens horen we enkele pijnkreten. Slobby en Vera zijn in hun nopjes)

VERA: (liefjes tot Slobby) Wij kunnen wel goed samenwerken hé.

(Slobby bevestigt. Als hij merkt dat Vera kauwgom kauwt wil hij ook een stukje)

SLOBBY: Ikke willen ook ene stukje van de tuttefrut uit uwe mond?

(Vera trekt een deel van de kauwgom uit haar mond en schenkt dat aan Slobby, zodat hij en Vera met kauwgom in verbinding staan. Slobby tracht haar eindje snel naar binnen te werken. Hun monden komen daardoor dichter en dichter bij elkaar, enkel kussen ontbreekt nog)

EVELYNE: (zet zich met jaloerse blik tussen Vera en Slobby) Ik wil ook een stukske tuttefrut...!

ROSETTE: Ik stel voor dat we gaan onderhandelen met de vijand.

WENDY: Zouden we dat wel doen? De vijand is voor niks te betrouwen!

EVELYNE: Okee, we gaan onderhandelen. Maar wie gaat er voor ons naar buiten...?

(Alle blikken naar Slobby)

SLOBBY: Okee, dank u alstublieft. Maar ikke gaan enkel met ene witte vlag.

(Vera haalt een witte onderbroek uit de kast en bindt die aan een bezemsteel. Slobby gaat ermee naar buiten. Wendy kijkt uit het raam en vertelt wat er buiten gebeurt)

WENDY: Slobby komt buiten. Hij gaat in gesprek met John en de burgemeester. Nu pakt Slobby de kepie van John z'n kop. Oh nee...! John is razend. Hij grijpt naar z'n dienstwapen. Slobby vlucht naar binnen. John gaat hem achterna schieten. (we horen 2 schoten) Oei, Slobby is geraakt...!

EVELYNE: Oh nee...!

ROSETTE: 't Is niet waar hé.

WENDY: Ik denk dat Slobby terug naar binnen komt.

(Slobby komt met pijnlijke grimas binnen. Hij is duidelijk geraakt aan z'n achterwerk want er komt rook uit z'n achterste)

VERA: Daar gaat mijn ballet-pakje.

(Men blust het achterwerk van Slobby met water. Ook in de witte vlag/onderbroek die aan de bezem gebonden is, blijkt een groot gat geschoten)

WENDY: (boos richting Evelyne) Ziet ge nu wat ge krijgt als ge wilt onderhandelen! Het zijn lafaards! In den oorlog schiet men nog niet op de witte vlag. (brult) Iedereen dekking zoeken...!

ROSETTE: Wat gaat gij doen?

WENDY: Deze handgranaat naar buiten gooien!

(Wendy trekt de pin eruit en gooit de handgranaat door het raam naar buiten. Een zware knal volgt op de achtergrond. We zien rook. Een autoband vliegt door het raam naar binnen. Even algemene stilte. Men inspecteert de schade)

WENDY: De politie-combi is aan frut en de cabine is van den bulldozer gevlogen!

STEM OFF: (door megafoon) Attentie, wij geven ons over, anders vallen er te veel gewonden!

WENDY: We hebben gewonnen...!

(Laaiend enthousiasme bij de aanwezigen. Slobby krijgt felicitaties in overvloed van de drie dochters)

ROSETTE: Zèg, daar moet iemand van u naar buiten hé.

EVELYNE: We hebben nu geen tijd. (blijft Slobby maar overladen met kusjes)

VERA: Mag ik hem ook nog kussen alstublieft...?

WENDY: Nee, 't is mijn beurt!

ROSETTE: (luider) Dames, daar moet iemand naar buiten gaan!

WENDY: Ik zal wel gaan. (tot Vera en Evelyne) Maar niet kussen terwijl ik weg ben hé. (af)

EVELYNE: (legt haar arm om Slobby's schouders) Goed gedaan, jongen. We hebben veel aan u te danken.

VERA: Evelyne, kunt gij nu uw hand van Slobby z'n schouders doen?

EVELYNE: Zèèèg..., gij kunt ook niet veel verdragen hé.

(Wendy keert weer met een brief)

WENDY: Nen brief van de burgemeester.

EVELYNE: (steekt haar hand uit) Kom, ik ben de oudste. (leest de brief) De burgemeester stelt dat de familie Fluit in hun huis mag blijven wonen en dat de illegale Kosovaar met rust zal gelaten worden.

(Hoera-geroep bij de aanwezigen. In al hun enthousiasme horen ze het gerinkel van de deurbel niet)

ROSETTE: Mannekes, de deurbel rinkelt.

VERA: Hoe zou dat komen?

ROSETTE: Omdat er iemand op dat knopke staat te duwen, tiens! Wie gaat er openen...?

VERA: Ons Evelyne!

EVELYNE: Waarom ikke...?

VERA: Omdat gij de oudste zijt!

(Evelyne voorzichtig af)

ROSETTE: (tot Slobby) Gij staat anders niet slecht in dat ballet-pakje.

WENDY: Hebt ge nog zeer, Slobbyke...?

SLOBBY: (voelt aan z'n pijnlijk achterwerk) Ikke zullen nu niet meer kunnen fieteren.

VERA: (fluistert te luid in z'n oor) Dan moogt ge met mij wel eens fieteren!

(Wendy en Vera zijn niet weg te slaan bij Slobby)

EVELYNE: (komt weer binnen, direct tot Rosette) Bekend volk op komst! (verwijderd daarna Vera en Wendy ogenblikkelijk van Slobby)

(John komt aangeslagen en zwijmelend binnen. Zijn gezicht is zwart geblakerd, z'n kleren zijn kapot en het stuur van z'n combi hangt rond z'n nek)

WENDY: (doelend op John) Nog ene die niet meer kan fieteren!

JOHN: (aarzelend tot Rosette) Gaat gij... gaat gij...

ROSETTE: Zeg 't maar in ene keer.

JOHN: Gaat gij mee naar huis, schatteke?

ROSETTE: (met brede smile tot Evelyne) Hoort ge wat die zegt? "Schatteke" zegt die tegen mij. Dat heeft 'm nu nog nooit gezegd.

EVELYNE: (ad John) Die heeft precies wel echt iets tegen zijn kop gekregen!

ROSETTE: (als ze er met John vandoor wil gaan) Héla...!

JOHN: Wat scheelt er?

ROSETTE: (wijst, dan streng) De deur...!

(John opent beleefd de deur en laat Rosette voorgaan. Rosette verlaat de kamer met geheven hoofd, John volgt haar als een schoothondje)

DOEK